

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

॥ श्रीअंबमचरित्रं ॥

(कर्ता श्रीअमरसूरिपंक्ति)

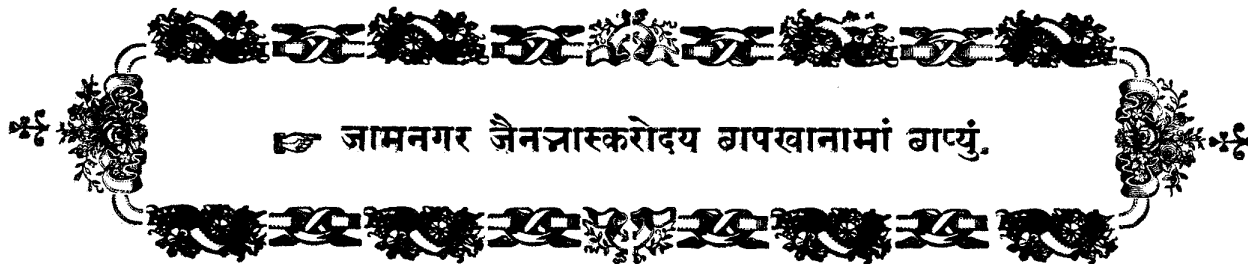
उपावी प्रसिद्ध करनार.

पंक्ति आवक हीरालाल हंसराज. (जामनगरवाला)

संवत्—१९६६.

सने १९१०

किं. रु. १-०-०

अंवरु

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

चरित्रं

॥ १ ॥

॥ अथ श्रीअंवरुचरित्रं प्रारभ्यते ॥

(कर्त्ता श्रीअमरसूरिपंडित)

उपावी प्रसिद्ध करनार पंडित श्रावक हीरालाल हंसराज (जामनगरवाळा)

पांतु वः श्रीमहावीर-स्वामिनो देशनागिरः ॥ ज्ञव्यानामांतरमल-प्रह्वालनजलोपमाः
 ॥ १ ॥ प्रणम्य परया भुक्त्या । हंसयानां सरस्वतीं ॥ तस्याः प्रसादमासाद्य । करिष्यामि
 कथामिमां ॥ २ ॥ धर्मात्संपद्यते लक्ष्मी-धर्मादुपमनिंदितं ॥ धर्मात्सौजाग्यज्ञाग्ये च । ध-
 र्मात्सर्वं समीहितं ॥ ३ ॥ अथ धर्मोपरि अंबडकृत्रियसंबंधः कथ्यते-अस्मिन् जगतकैत्रे श्री-
 वासनगरं, तत्र विक्रमसिंहो राजा राज्यं करोति, अन्यदा प्रस्तावे राजा राजसज्जायामुपवि-
 ष्ठोऽस्ति, तदा एकः पुरुषः समागतः राज्ञा पृष्ठं ज्ञोस्त्वं कः ? केन कारणेन चात्रायातः ? ते-
 नोक्तं हे राजन् शृणु ? श्रीगोरखयोगिनी, तस्या ध्यानकुंडलिकासमीपे निधानमस्ति, इदं

॥ १ ॥

अंबरु

॥ २ ॥

श्रुत्वा राज्ञोक्तं हे मानव त्वया कथं तन्निधानं ज्ञातं? तेन कथितं राजन् शृणु? अहं कुरु-
बकनामा कृत्रियः, मत्पिता च अंबडनामा कृत्रियः, स कर्मवशादाजन्मदरिडी धनार्थं मंत्रयं-
त्रौषधधातुर्वादादिकं करोति, सर्वत्र पृथिव्यां च भ्रमति, परं धनं न प्राप्नोति. यतः—

अन्यासकारिणी विद्या । बुद्धिः कर्मानुसारिणी ॥ दानानुसारिणी कीर्त्ति—लक्ष्मीः पु-
ण्यानुसारिणी ॥ १ ॥ एकदा मत्पिता धनगिरिपर्वते श्रीगोरखयोगिन्याः समीपे गतः, तत्र
गोरखयोगिन्यै प्रणामं कृत्वाग्रे उपविष्टः. तदा योगिन्या पृष्टं ज्ञोस्त्वं कः? कस्मात्कारणाद-
त्रायातः? इति पृष्टे सति अंबडेनोक्तं हे मातर्मम मनश्चितितं पूरय? तत् श्रुत्वा योगिन्या
कथितं, त्वं किं मार्गयसि? अंबडेनोक्तं हे मातर्मम लक्ष्मीं देहि? इदं वचनं श्रुत्वा गोरख-
योगिन्या कथितं हे दरिद्रिपुरुष साहसं विना धनादिकार्याणि न सिद्ध्यन्ति. यतः—साहसी-
आं लब्धी हवें । न दुः कायरपुरसाइं ॥ काने कुंडल ऊलकतां । मसीकज्जल नयणाहिं ॥१॥
इति कथयित्वा गोरखयोगिन्या कथितं यदि त्वं मम सप्तादेशान् करिष्यसि तदा तव ल-
क्ष्मीं दास्यामि, इति कथिते सति अंबरु उवाच, हे मातरिदं वचः प्रमाणं, ममादेशान् दे-

चरित्रं

॥ २ ॥

अंबड

॥ ३ ॥

हि ? यथाहं तान् करोमि. तस्य साहसं दृष्ट्वा योगिन्या प्रोक्तं हे वत्स मम प्रथमादेशं शृणु ? पूर्वदिग्विज्ञागे एका गुणवदनानाम्नी वाटिकास्ति, तस्या मध्ये शतशर्करानामा वृक्षोऽस्ति, तस्य फलं त्वमानय ? इत्यादेशं श्रुत्वा योगिन्यै प्रणामं कृत्वा अंबडश्चलितः. मार्गे गन्तव्यस्तस्य प्रत्यूषसमयो जातः, तदा कुंकुममंजलपुरस्य समीपे सरोवरे स श्रांतो निविष्टः, तत्र च तेनाश्वर्यं दृष्टं, पुरुषाः पानीयार्थं मस्तके कुंजान् वहंतो दृष्टाः, सर्वाः स्त्रियश्च तुरगमारूढा अवलोकिताः.

इदमाश्वर्यं दृष्ट्वांबडेन मनसि चिंतितं, अहोऽयं विपरीताचारो देशः ! एवं विस्मयप्रपन्नेन सैनैकः पुरुषः पृष्टः, अहोऽस्मिन्नगरे इदं विपरीतं कथं दृश्यते ? तस्य कारणं कथय ? तदा तेन पुरुषेणोक्तं त्वं मौनं कुरु ? यदि स्त्रियः श्रोष्यन्ते तदा ते किंचद्विरूपं करिष्यन्ति. तत् श्रुत्वा अंबडेन कथितं स्त्रीभ्यः कथं ज्ञयं ? एवं परस्परमालापसंलापं कुर्वतोस्तयोरेकांस्त्रियं ससैन्यां उत्तमामरादिराजचिह्नयुक्तां गच्छन्तीं दृष्ट्वा अंबडो विस्मयमापन्नो यावद्विलोकयति, तावत्तया वृक्ष्यांबर आलापितः. नो अंबर एतस्य वराकस्य समीपे कां वार्तां पृच्छसि ? मम गृ-

चरित्रं

॥ ३ ॥

अंबड

॥ ४ ॥

हमागच्छ ? अहं तव सर्वं वृत्तांतं निवेदयिष्यामि. इति श्रुत्वा अंबडो हृदये साहसं धृत्वा तस्या गृहे गतः, तस्य मंदिरं च तेन रुधिपूर्णं दृष्टं. तत्र धवलगृहमंडपे नवयौवना अतीवसुरूपा लावण्योपेता एका स्त्री तेन दृष्टा. सा कीदृशी ? श्यामा यौवनशालिनी मधुरवाक् सौजाग्यजाग्योदया । आकर्णं मृगलोचनाऽतिचतुरा प्रागल्भ्यगर्वान्विता ॥ रम्या बालमरालमंथरगतिर्मतेजकुंजस्तनी । बिंबोष्ठी परिपूर्णचंद्रवदना जृंगालिनीलालका ॥ १ ॥

सैवंविधा स्त्री तेन सूर्यचंद्रादुमंगलैः सह क्रीमां कुर्वती दृष्टा. अंबडो मनसि चमत्कृतः सन् यावता तां वृक्षां स्त्रियं किमपि पृच्छति तावत्तयोक्तं हे अंबड त्वं गोरखयोगिन्या शतशर्करावृक्षस्य फलग्रहणाय प्रहितोऽसि, ततो यावत्तत्फलं तव हस्ते न चटति, तावत्त्वं मम पुत्र्या चंद्रवत्या समं क्रीमां कुरु ? अंबडोऽपि विस्मयमापन्नः सन् तत्रोपविष्टः, तदा चंद्रवत्या प्रोक्तं, हे अंबड मया सहैजिः कंडुकैस्त्वं क्रीमां कुरु ? परं यस्य हस्तात्कंडुको जूमौ पतिष्यति तेन हारितं ज्ञेयं, यश्च हारयिष्यति सोऽन्यस्य चरणसेवां करिष्यति, इति प्रतिज्ञा ज्ञेया. अंबडेनापि तस्या वचनं प्रतिपन्नं. अथ सातीवचतुरा चंद्रावती यदा सूर्यकंडुकमुद्धा-

चरित्रं

॥ ४ ॥

अंबर

॥ ५ ॥

लयति, तदा दिवसो जवति, यदा चंडकंडुकमुद्धालयति तदा रात्रिर्जवति, यदा राहुर्जौमस-
 त्कान् कंदुकानुद्धालयति तदा संध्याद्वयं जवति, एवं चंडावती न हारयति, तदा अंबरेण ग-
 दितं ममाप्येकवेलं कंदुकान् देहि ? इत्युक्त्वांबडेन कंदुका गृहीताः, यदा सूर्यकंडुकं हस्ते गृ-
 हीत्वा स विलोकयति, तावता सूर्यकिरणैः स व्याकुलो बभूव, मूर्ध्नि प्राप्य च सूर्यबिंबमध्ये
 स्थितः, तदा चंडावत्या सूर्यकंडुकमुद्धाल्यांबड आकाशे स्थापितः. इतो नागरसारथिः सूर्य-
 समीपं समागतः, ततोऽसौ मंडलमध्ये मूर्ध्नि प्रपन्नं नरं दृष्ट्वा मनसि दयां धृत्वाऽमृतग्रहणा-
 र्थं चंडमंडलं प्रति धावितः, परं तेन गगने चंडमंडलं न दृष्टं. तदा नागडेन रोहिणी पृष्ठा चं-
 डः कुत्र गतः? तदा रोहिण्या रुदंत्या कथितं मम जर्त्ता चंडावत्या गृहीतोऽस्ति, ततो हे ना-
 गड ममेदं दुःखं निवारय ? तदा नागडेनोक्तं त्वं मा रोदीः? तव प्राणप्रियं शीघ्रं मे लयिष्या-
 मि. इति कथयित्वा स चंडावत्या गृहं प्रति चलितः, एवं यदा स चंडावत्या गृहसमीपं समा-
 गतस्तदा तं दृष्ट्वा क्षुब्धा सती सा तं नागपाशैर्बद्ध्वान्, तत एषा निजमात्रा जंडावत्या सह
 हास्यं कर्तुं लग्ना.

चरित्रं

॥ ५ ॥

अंबड

॥ ६ ॥

तस्मिन्नवसरे नागडस्य जगिनी सर्पदुष्टशृङ्खला नाम्नी समागता, स्वबांधव च नागपा-
 शैर्बद्धं दृष्ट्वा क्षिप्रं बाणैर्नागपाशं वेदयित्वा स्वव्रातरं मुत्कलं चकार. नागमो मनसीर्ष्यां धृ-
 त्वा फुत्कारं कृत्वा चंडावतीं प्रति धावितः, तदा चंडावत्या सूर्यः स्तंजितः. सूर्येण ज्ञानेनेदं वृ-
 त्तान्तं ज्ञात्वा स्वपुत्रं नागमं प्रति कथितं, हे पुत्र अनया सह विरोधं मा कुरु ? एषा शक्तिरू-
 पिणी योगिन्यस्ति. तद् ज्ञात्वा नागमेन मायाकुंभलिनी शक्तिराराधिता. तस्याः प्रसादेन ज-
 ङावती नागडेन विनाशिता, चंडावत्याश्च मानं मर्दितं, रविमंजलमपि मुत्कलं कृतं, चंडमं-
 डलमपि लात्वा रोहिण्यै समर्पितं. ततश्चंडमंजलादमृतं लात्वा सूर्यमंजले गत्वा अंबडस्यामृ-
 तं पाययित्वा तं सचेतनः कृतवान्. तदा अंबडस्य सूर्येण वरो दत्तः, हे अंबड त्वमनंगजेता
 जव ? पुनः सूर्येण तस्मै आकाशगामिनी इंडजालिनी चैवं विद्याद्यं दत्तं. ततः सूर्यवचना-
 न्नागडेन शतशर्करावृक्षस्य फलं अंबमाय समर्पितं. यो जनस्तत्फलं समीपे धारयति स सु-
 खी जवतीति तस्य महिमा वर्त्तते. अथ सूर्योद्देशान्नागमेनांबमो जूमौ मुक्तः पश्चादंबमेन सू-
 र्यदत्ताविद्या साधिता. ततोऽसावीश्वररूपं कृत्वा चंडावत्या गृहे समागतः. चंडावती शिवं स-

चरितं

॥ ६ ॥

अंबरु

॥ ७ ॥

मीपमागच्छंतं दृष्ट्वा सती सन्मुखमागता, ततस्तया कथितं हे देव अद्य मम गृहं पवित्रं जातं.
 यतः—महातीर्थमहौषध्यो । महानाथो मुनीश्वरः ॥ अष्टपञ्चाग्यवतां तेषां । प्रायो दुर्लभदर्शनं
 ॥ १ ॥ एवं तया ज्ञक्तिवचनानि कथितानि. पुनरपि सा यावत्किमपि वदति तावता ईश्वरे-
 ण रुदनं प्रारब्धं. चंझावत्या पृष्ठं ज्ञो ईश त्वं विश्वमध्ये कर्त्ता हर्त्ता, तव किं दुःखं वर्त्तते?
 यद्गुदनं करोषि? तदा शिवेनोक्तं मम प्राणप्रिया पार्वती मृता, तेनाहं रुदनं करोमि. तत् श्रु-
 त्वा चंझावत्या कथितं हे स्वामिन् मत्सदृशं कार्यं समादिश? तदा शंभुनोक्तं त्वं मम प्राण-
 प्रिया ज्ञव? तत् श्रुत्वा चंझावत्या कथितं स्वामिन्नहं मानुषी अपवित्रा कथं ज्ञवद्योग्या ज्ञ-
 वामि? शिवेनोक्तं त्वं मम योग्यैव वर्त्तसे, अतो मम वचनं मन्यस्व? तवेप्सितं पूरयिष्यामि.
 तदा चंझावत्यापि पाणिग्रहणं मानितं. ततः शिवेन कथितं मम कथनं कुरु? प्रथमं मस्तके
 जडं कारय? शटितत्रुटितवस्त्रादीनां परिधानं कुरु? मुखं कज्जलेन विलेपय? गर्दजारोहणं
 च कुरु? ततश्चंझावत्या तत्सर्वं कृतं, मध्याह्ने च तया गर्दजारोहणं कृतं, अंबरोऽपि शिवरू-
 पेण समागतः, तस्मिन्नवसरे तद्विलोकयितुं मिलिता लोकाः परस्परमेवं प्रवदन्ति, धन्येयं च-

चरितं

॥ ७ ॥

अवम

॥ ८ ॥

शिवती, यस्याः पाणिग्रहणमीश्वरेण कृतं, संप्रति सा कैलासे व्रजिष्यति.

इति लोकानां वचनानि श्रुत्वा हृष्टा सती सा यावदाकाशे विलोकयति, तावता गर्दभे-
न वारत्रयं चंशवत्याः शिरसि पादप्रहारो दत्तः, तदा चंशवत्या शिवंप्रति कथितं हे स्वामि-
न ! लोकसमक्षं हास्यं मा कुरु ? पुनः शिवस्य वृषजेण मारिता सती सा रोदितुं प्रवृत्ता,
ततस्तया यदाकाशे विलोकितं तदेश्वरो न दृष्टः, तदा सा विलक्ता जाता. लोका अपि ज्ञो चं-
शवति किं त्वं कैलासे गत्वा समायाता ? इति तस्या हास्यं कर्तुं प्रवृत्ताः. पश्चादंबडेन शिव-
रूपं संहृत्य मनुष्यरूपं कृत्वा तस्यै कथितं, हे चंशवति मया सूर्यमंडलं जितं, अतः पुनर्म-
म क्रीडाया वारकं देहि ? तत् श्रुत्वा तया कथितं त्वयाहं कथं विगोपिता ? नूनं त्वं गर्दभोऽ-
सि. अंबडेन गदितं, अथ त्वं मे विरूपं मा बुद्धि ? अन्यथा पुनरपि तव किंचिद्विपरीतं करि-
ष्यामि. यतः—न कोपनीयाः केनापि । साक्षरा हितकाङ्क्षया ॥ विपरीतास्ते जायंते ।
राक्षसा इव केचन ॥ १ ॥ अतः कारणात्त्वं मौनं कुरु ? तत् श्रुत्वा चंशवत्यपि ज्ञयार्त्ता मौ-
नमवलम्ब्य स्थिता, ततः कंडुकक्रीडायां चंशवत्यंबदेन जिता, तदांबदेन कथितं हे चंशवति

चरित्रं

॥ ८ ॥

अंबड

॥ ए ॥

संप्रति त्वं मम चरणसेवां कुरु ? अथवा मां वृणु ? तत् श्रुत्वा विमृश्य चंशवत्यांबन्धो वृतः. ततोऽबडेन तस्यास्तन्नगरस्वरूपं पृष्टं, तयोक्तं हे स्वामिन्निदं शक्तिरूपं नगरं शक्तिना स्थापित-
मस्ति. अनेन कारणेन सर्वमप्यत्र विपरीतं दृश्यते. तत् श्रुत्वाऽबडेन कथितं, हे प्रिये त्वं की-
दृशीर्विद्या जानासि ? तयोक्तं हे स्वामिन्नहमाकाशगामिनीं चिंतितगामिनीं स्वरूपपरावर्ति-
नीं आकर्षिणीं च विद्यां जानामि. अथांबडस्तया सार्द्धं तत्र कतिचिद्दिनानि स्थितः, पश्चात्सु-
वर्णादिधनं गृहीत्वा चंशवत्या सदांबडः स्वस्थानकंप्रति चलितः, कुशलेन च गोरखयोगिनी-
समीपे समागतः, योगिनी च तेन नमस्कृता, शतशर्करावृक्षस्य च फलं तेन तस्यै समर्पि-
तं. पश्चादंबडश्चंशवत्या सह स्वगृहे गतः सुखं भुङ्क्ते. इति प्रथमादेशः.

पुनः कतिचिद्विवसानंतरमंबडेन गोरखयोगिन्यै नमस्कृत्य कथितं, हे मातरय त्वं द्विती-
यमादेशं मे देहि ? योगिन्या कथितं वत्स शृणु ? समुद्रमध्ये दक्षिणदिग्विज्ञागे हरिद्वजना-
मा द्वीपोऽस्ति, तत्र कमलकांचननामा योगी वसति, तस्यांधारिकामानय ? इत्यादेशं श्रुत्वा
स गगनमार्गेण चलितः, द्वीपपरिसरे समागत्य तेन चिंतितं तस्य योगिनः स्थानं कथं ज्ञास्य-

चरित्रं

॥ ए ॥

अंबड

॥ १० ॥

ते ? अथ क्लृण्णमेकं तत्र स्थित्वा स वनंप्रति चलितः, तदा तस्य कोऽपि पुरुषः सन्मुखं मिलितः, तेन चांबड आलापितः, हे अंबड त्वं धनैर्दिनैर्मार्गविलोकनं कुर्वन्नत्र समायातः तत् श्रुत्वा विस्मितेनांबडेन कथितं हे सत्पुरुष अहमत्र कामलकांचनयोगिनो मिलनाय समागतोऽस्मि, तेनोक्तमहमेव कमलकांचनयोग्यस्मि, अथ तस्मिन्नवसरे कमलकांचनस्यांधारिका रुदितुं लग्ना, तदा योगिना तस्यै कथितं रे त्वं कथं रुदनं करोषि, तयोक्तमेष धूर्तो मां गृहीतुं समेतोऽस्ति. योगिनोक्तं मयि विद्यमाने कोऽपि त्वां न लास्यति. तत् श्रुत्वांबडोऽतीव चमत्कृतः. ततः कमलकांचनयोगिनांबरं प्रति पृष्ठं किं त्वं गोरखयोगिन्याऽत्र प्रहितोऽसि ? तेनापि तथेत्युक्तं. ततो योगिनांबडो निजपुरुषसार्द्धं स्वगृहे प्रेषितः. तत्र कागीनागीनाभ्यौ तस्य योगिनो द्वे प्रिये आस्तां. ताभ्यां गोरखयोगिन्याः कुशलपृष्ठानंतरमंबडो ज्ञोजितः, ज्ञोजनानंतरं चांबरुः कुर्कुटो जातः. यतः—आरोहति गिरिशिखरं । समुद्रमुल्लंघयति याति पातालं ॥ विधिलिखिताक्षरमालं । फलति कपालं हि जूपाक्ष ॥ १ ॥ अथ ते कागीनाभ्यौ भार्जारूपेणांबरं प्रहारैर्मरियितुं लग्ने. इतः कमलकांचनोऽपि गृहे समेत्य कुर्कुटरूपधारिणमंब-

चरित्रं

॥ १० ॥

अंबु

॥ ११ ॥

बडप्रति कथयति, जो अंबु त्वया ममांधारिकां गृहीतुं य उपक्रमो विहितस्तस्येदं फलम-
नुजव, एवमंबडस्तत्र दुःखेन निजं कालं गमयति. अथैकदा कमलेन स्वप्रियेप्रति कथितं,
जो प्रिये अथैषः कुर्कुटो वनमध्ये मोचनीयः, तत् श्रुत्वा ताज्यां स कुर्कुटो वनमध्ये मुक्तः,
तत्रांबडः कुर्कुटरूपेण वनमध्ये तिष्ठति. एकदा स निकटस्थवापीमध्ये पानीयं पातुं प्रविष्टः,
तत्र चाकंठं पानीयं पीत्वा स बहिर्निर्गतः, तत्कालं च स मनुष्यरूपो जातः, तदा चिंतितं
च तेनाऽचित्यो हि मण्यौषधीनां प्रज्ञावः. अथ हृदि हृष्टः सन्नंबडो वने भ्रमति.

इतो रात्रौ तेन कस्या अपि स्त्रियो रुदनं श्रुतं, तदा तेन चिंतितमत्र वने स्त्रीयो रुद-
नं कुतः! ततोऽसौ शब्दानुसारेण तस्याः स्त्रियः समीपे समागतः, पृष्ठं च तेन जो सुलोच-
ने त्वं कथं रुदनं करोषि! इति पृष्टे सति तया कथितं हे सत्पुरुष मम वृत्तांतं शृणु! रोल-
गपुरपत्तने हंसनामा राजा, तस्य श्रीमती राज्ञी, तयोरहं पुत्री राजहंसीनाम्नी, क्रमाच्चाहं
पाणिग्रहणयोग्या जाता. तदा मम पिता हरिश्चंद्रनामा राजकुमारो मत्पाणिग्रहणार्थं समा-
कारितः, सोऽपि लग्नदिवसे महोत्सवेन विवाहमंरूपे समयातः, अहमपि तदा सशृंगारा तत्र

चरित्रं

॥ ११ ॥

अंबर

॥ १२ ॥

समायाता. पश्चान्मया सूर्यदत्तः कंचुकः परिहितः, हस्तमेलापकार्थं च ब्राह्मणा मिलिताः, तस्मिन्नवसरे केनापि दुष्टपुरुषेण मे कंचुकग्रहणार्थमहमाकाशे समुत्पाटिता, तेन घनं बलं कृतं, परं मया कंचुको न मुक्तः, ततः खिन्नेन तेन पुरुषेणाहं व्योम्नोऽत्र जूमौ मुक्ता, अथ न जाने स मम किं करिष्यतीति. तेन कारणेनाहं च रुदनं करोमि. अंबडेन पृष्ठं ज्ञो सुलोचने त्वयैषः सूर्यदत्तः कंचुकः कथं लब्धः? इति पृष्ठे सति राजकुमारी कंचुकवृत्तांतं कथयति. बाह्यज्ञावातिक्रमणानंतरमहं मातापितृभ्यां सरस्वत्याख्यपंडितासमीपे पठनार्थं मुक्ता, सापि मां निरंतरं पाठयति, तत्रान्या अपि व्यवहारिणां सप्त कुमारिका मया सह पठनार्थं समागच्छन्ति. एकदा वयं सर्वा अपि कुमारिकास्तस्या लेखशालायां रात्रौ शयनार्थं स्थिताः, मध्यरात्रौ तथा पंडितया ब्राह्मण्या मंडलं मंडितं तत्र मंडले चतुःषष्टियोगिन्यः समागत्य क्रीलयितुं प्रवृत्ताः.

तदा हृष्टया पंडितया योगिनीपार्श्वे सिद्धिर्मार्गिता, योगिनीभिः कथितं प्रथमं त्वं प्राणपिंडं देहि? पश्चाद्द्वयं तव सिद्धिं दास्यामः, तत् श्रुत्वा सरस्वतीपंडितया कथितं मयैता अ-

चरितं

॥ १२ ॥

अंवर

॥ १३ ॥

ष्टावपि कुमारिका युष्मदर्थे कष्टिपताः संति, अतो विधिविधानदिनं यूयं कथयत ? यत्तस्मिन् दिनेऽहं वलिविधानं करोमि. तत् श्रुत्वा योगिनीभिः कथितं हे सरस्वति कृष्णचतुर्दश्यां र-
 विवासरे मध्याह्नसमये त्वयैता अष्टौ कन्या नैवेद्यसहिता अस्मभ्यं कष्टपनीयाः, इति कथयि-
 त्वा सर्वा अपि योगिन्यः स्वस्थानं गताः. अथैषः सर्वोऽपि वृत्तांतोऽस्माभिः प्रब्रवृत्त्या दृष्टः
 श्रुतश्च, ततो वयं मरणज्ञयज्ञीताः संजाताः, यतः—पंथसमा नहि जरा । दरिद्रसमो परि-
 ज्ञवो नहि ॥ मरणसमं नहि ज्ञयं । खुहासमा वेयणा नहि ॥ १ ॥ सर्वसखीभिः कथित-
 मथ किं करिष्यते ? तदा मया कथितं नृपस्यैतत्सर्वं कथ्यते, सूर्यस्य चाराधनं क्रियते, एष
 एवास्माकं जीवितोपायोऽस्ति. सर्वसखीभिरप्येतत्स्वीकृतं. ततो राजकुमार्या तत्सर्वं स्वरूपं
 निजपितुरग्रे कथितं. तद् ज्ञत्वा राजादीनां क्रोधो जातः, पश्चाज्ज्ञा सरस्वतीपंडिताया जी-
 वितहरणकृते स्वसेवकायादिष्टं. तदा राजकुमार्योक्तं हे तातैषा ब्राह्मणी क्रूरा दुष्टास्ति, तत-
 स्तव विरूपं करिष्यति. ततो ज्ञीतो नृपोऽवदत् हे पुत्रि तर्हि किं करिष्यते ? तदा मया क-
 थितं हे तात सूर्यस्याराधनं क्रियते, तस्य प्रसादाद् ध्रुवं जयो नविष्यति. तदा राज्ञा कथि-

चरितं

॥ १३ ॥

अब

॥ १४ ॥

तं वत्से तर्ह्येतत्सत्वरं कुरु ? पश्चादस्माज्जिरादित्यः समाराधितः, सूर्येणापि प्रत्यक्षीज्ञयैष कंचुको मे समर्पितः, शेषाज्यः सर्वाज्योऽपि कुमारीज्यः सप्त गुटिका अर्पिताः। पुनः सूर्येण कथितं हे वत्से यदा सैषा दुष्टा पंडिता योगिनीसमर्पितां शाटिकां परिधारयेत्तदा त्वयैषः कंचुकः प्रावरणीयः, शेषाज्जिश्च युष्माज्जिर्मुखे गुटिका धारणीयाः, येन सर्वेषामपि युष्माकं कुशलं ज्ञविष्यति, इति च कृते सति सा दुष्टा सरस्वतीपंडिता स्वयमेव पंचत्वं प्राप्स्यति, इति शिक्षां दत्वा सूर्योऽदृश्यो बभूव।

अथ वयं सर्वा अपि बालिकाः सानंदा जाताः सत्यो सर्वदा तस्याः समीपे पाठशालायां पठनार्थं गंतुं प्रवृत्ताः। अथ कियद्विवसानंतरं तथा पंक्तियास्मज्यं कथितं हे बालिकाः जवतीनां सर्वासामपि किञ्चित्संकटं समागतमस्ति, ततो यदि चेज्जवतीनामिच्छा तर्हि तदागच्छजवत्संकटमहं निवारयामि, तयेति कथिते सत्यस्माज्जिः प्रोक्तं हे मातरस्मदीया चिंता जवत्या एव वर्त्तते, यथा नो रभ्यं जवेत्तथा क्रियतां ? तत् श्रुत्वा तथा हृष्टया दुष्टया कथितं, हे पुत्र्यः यद्येवं तर्ह्येव रविवासरो विद्यते ततोऽद्य सर्वाजिरपि युष्माज्जिर्मध्याह्ने मम गृहे स-

चरित्रं

॥ १४ ॥

अंबड
॥ १५ ॥

मागंतव्यं. अथ वयमपि तस्मिन्नवसरे तस्या गृहे गताः, तदा तयापि तत्राष्टौ मंथनानि कृतानि, तत्र च तया क्रमेण वयं स्थापिताः. ततो नैवेद्यपूजामंत्रादिविधिं कृत्वा सा गृहमध्येऽपवरकांतगता. तदास्मान्निरपि कंचुकपरिधानगुटिकामुखप्रक्षेपादिकार्यं कृतं. इतः सा दुष्टापि शाटिकां परिधाय बहिरागता, तत्कालमस्मान्निर्मिलित्वा तस्याः शाटिका निष्कास्य गृहीता. तदैव सा दुष्टा पंडिता मृता. तद् दृष्ट्वा लोकैरप्युक्तं ज्ञव्यं जातं, अस्माकं च जयवादो जातः, अतो हे सत्पुरुष इत्यनेन प्रकारेण मया स प्रज्ञावान्वितः कंचुकः प्राप्तोऽस्ति. इति कथयित्वा सा पुना रोदितुं प्रवृत्ता.

तदा अंबमेनोक्तं हे सुजगते त्वं मा रोदीः, अहं तव सहायं करिष्यामि. इत्युक्तत्वांबमेन स्वरूपं प्रकटीकृतं. अथांबमं देवकुमारोपमस्वरूपान्वितं दृष्ट्वा साश्चर्यं सा चिंतयामास, निश्चितमेष सामान्यपुरुषो न विद्यते, विद्याबलर्द्धियुतो दृश्यते, अतो मया मनसैष एव पुरुषो वृतः, इति विमृश्य तया कथितं, हे स्वामिन् त्वं मां वृणु? अद्यैव लग्नदिनं वर्त्तते. एवंविधं तस्या अग्निप्रायं ज्ञात्वांबमेन संतुष्टेन तस्याः पाणिग्रहणं कृतं, तत्रैव स सुखेन तया सह दिनानि

चरित्रं

॥ १५ ॥

अंबड

॥ १६ ॥

गमयति. अथैकदिने तथा स्त्रिया कस्याप्यपूर्ववृक्षस्य फलं ज्ञातं तत्फलज्ज्ञानप्रज्ञावाञ्छ
 सा गर्दनी जाता, निष्ठुरशब्दं च कर्तुं लग्ना. स्वजन्तुः समीपं च प्राप्ता, अंबडेन निजप्रियामे-
 वं दुर्दशां प्राप्तां विलोक्य तत्कालं तद्वापीपानीयं पाययित्वा पुनरपी स्त्रीरूपधारिणी कृता,
 तदा तथा हृष्टया निजस्वामिने पृष्ठं, ज्ञो स्वामिन् त्वयैतद्वापीजलमाहात्म्यं केन प्रकारेण ज्ञा-
 तं? तदांबदेन सर्वोऽपि वृत्तांतो निजप्रियायै कथितः, तद्वृत्तांतं श्रुत्वा सा संतुष्टा जाता. प-
 श्चात्तया तद्रूपपरावर्त्तनकारिवृक्षस्य फलं स्वजन्तुर्दर्शितं. 'अंबडेनापि तत्फलं गृहीत्वा तस्यै क-
 थितं, हे प्रिया सा योगिन्यर्पिता शाटिका कुत्रास्ति? तयोक्तं सा शाटिका रोलगपुरपत्तने
 समस्ति. तत् श्रुत्वांबदेन कथितं, तर्हि तत्र गत्वा सा शाटिका गृह्यते. राजहंस्योक्तं हे स्वा-
 मिन् तन्नगरमतीव दूरं वर्त्तते. तत् श्रुत्वांबदेन आकाशगामिनीविद्यायाः प्रज्ञावेण तथा सार्द्धं
 तस्मिन्नगरे गतः, तत्रांबडो वनमध्ये स्थितः, राजहंसी च स्वपितुर्गृहे गता. तां दृष्ट्वा नृपो
 राज्ञी चातीवहृष्टौ. पृष्ठं च ताभ्यां ज्ञो वत्से त्वं केनापहता? इति प्रश्ने कृते राजहंस्यया स्व-
 पित्रोरग्रे सर्वोऽपि निजव्यतिकरो निवेदितः, पश्चाज्ज्ञा राजकुमारीकथनतो महताडंबरेणां-

चरित्रं

॥ १६ ॥

अंबर

॥ १७ ॥

बनो निजनगरमध्ये प्रवेशितः, तत्र च महोत्सवपूर्वकं राजहंस्याः पाणिग्रहणमंबडेन सह कारितं. हस्तमोचनावसरे च राजांबडाय निजार्द्धं राज्यं समर्पितं. ततस्ताज्ञिः सप्तव्यवहारि-
पुत्रीज्ञिरपि निजविवाहोंबडेन सह कृतः, एवमष्टाज्ञिः प्रियाज्ञिः सदांबडस्तत्र सुखेन स्थितः.
एकदा सर्वाज्ञिस्ताज्ञिः सह निजार्द्धराज्यसैन्यं तेन निजनगरं प्रति भूमिमार्गेण प्रस्थापितं. अं-
बडस्तु स्वयं गगनमार्गेण चलितः, क्रमेण पूर्वोक्तवने गत्वा तद्वापीजलं रूपपरावर्त्तनवृक्षफलं
च गृहीत्वा स हरिष्ठद्वीपे गतः, तत्र च कमलकांचनयोगिसदृशं स्वरूपं कृत्वा कागीनागी-
योगिनीगृहे च समागतः. कश्चित् च हे प्रिये इदं शाकं गृहीतं, अधुनैव च तस्य संस्कारं कु-
रुतं? अद्य शीघ्रं जोजनं कार्यं. इति कथयित्वा तेन शाकमध्ये तत्फलं मुक्तं.

पश्चादंबडेन कागीकलत्ररूपं कृत्वा कमलकांचनयोगिनः समीपे च गत्वा कृत्रिमस्नेहेन
प्रोक्तं हे स्वामिन् यूयं शीघ्रमद्य गृहे समागच्छत शाकादिसामग्रीसहितं जोजनं निष्पन्नमस्ति. एवं
निजकलत्रस्नेहवचनानि श्रुत्वा कमलकांचनो निजगृहं प्रति प्रस्थितः. ततोंबडेन तस्योदजे
प्रविश्य तदंधारिका गृहीता, यदा च सा रुदनं कर्तुं प्रवृत्ता तदांबडेन च पेटया तामिता स-

चरित्रं

॥ १७ ॥

अंबर

॥ १८ ॥

ती मौनमवलंब्य स्थिता. एवं तस्यांधारिकां गृहीत्वांबरो निजकटकमध्ये समायातः, सांधारिका च राजदंस्यै समर्पिता. पुनरप्यंबरो निजस्वरूपेण कमलकांचनगृहे समागत्य विनोदं पश्यति. ततस्तेनैको गर्दजो गर्दजीयुग्मं च परस्परं पादप्रहारैर्युद्धं कुर्वद् दृष्टं. ते त्रयोऽपि तारस्वरेण शब्दं कुर्वन्ति, लोका अपि तन्महदाश्चर्यं विलोकयन्ति. तद् दृष्ट्वांबडेनानंदपूरितेन तेन्यः कश्चितं हे कमलकांचन हे कागीनारग्यौ च किं पुनः कदाप्यंबडं कुर्कुटं करिष्यथः? इति कथयित्वा स तांस्तर्जयामास. पुनरपि तेन कमलकांचनंप्रति कश्चितं ज्ञो कमलकांचन तवांधारिका क्व गता? मयैव सा गृहीतास्ति, इति कथयित्वा स तेषां त्रयाणामुपर्यारुह्य तान् बाढं कुट्टयति.

एवं तेषां बहुविधां विडंबनां कृत्वा लोकप्रार्थनया तेषां तद्वापीसत्कं पानीयं पाययित्वा मनुष्यरूपिणः कृताः. तदा लोकैरुक्तं—बलिभ्यो बलिनः संति । वादिभ्यः संति वादिनः ॥ गुणिभ्यो गुणिनः संति । तस्मान्मानं परित्यजेत् ॥ १ ॥ पश्चादंबडो निजकटके गत्वा निजनगरंप्रति चलितः, कियन्निर्दिनैश्च स्वनगरं प्राप्तः, तत्र गोरखयोगिनीं नमस्कृत्य तेन सांधा-

चरित्रं

॥ १८ ॥

अंवर

॥ १९ ॥

रिका तदाग्रे मुक्ता. तद् दृष्ट्वा गोरखयोगिन्यपि हृष्टा सती कथयामास हे वीर इदं कार्यं त्व-
या विषमं कृतं, अन्यः कोऽपि तत्कर्तुं समर्थो न जवति. एवं तथा तस्यातीवप्रशंसा कृता,
तदनु सौवडः स्वावासे गतः, निजकलत्रैः सह राज्यसुखं च भुनक्ति. इति द्वितीयोद्देशः ॥

अथैकदांबडो गोरखयोगिनीसमीपे समागत्य कथयामास हे मातरश्च मे तृतीयमादेशं
देहि? योगिन्या कथितं हे वत्स सिंहलद्वीपे सोमचंडो राजा, तस्य चंडा राज्ञी, तयोश्च चं-
ड्यशानाम्नी सुता वर्त्तते. तस्या ज्वांडागारे एका रत्नमालास्ति, तां रत्नमालामानय? इति श्रु-
त्वांबडः सिंहलद्वीपं प्रति चलितः, कियद्भिर्दिनैश्च स सिंहलद्वीपं प्राप्तः. तत्र तेन नानाविधफ-
लानम्रवृक्षोपेतमेकं वनं दृष्टं. तत्रस्थितोऽसौ मनसि चिंतयति यज्ञजभुवने मम कथं प्रवेशो
जविष्यतीति. इति चिंतयन् सन् स एकां नवयौवनां सुरूपां मस्तकोपरिवनसहितां काम-
पि स्त्रियं दृष्ट्वा मनसि विस्मितः सन् यावत्तां विलोकयति, तावत्सा स्त्री समीपमागता, अं-
बडेन तामेव चंड्यशां ज्ञात्वा सालापिता, हे चंड्यशे त्वं कुत्र यासि? तत् श्रुत्वा तथा प्रो-
क्तं हे सत्पुरुष त्वं नूनमज्ञातो दृश्यसे, यन्मामपि चंड्यशान्निधानेनालापयसि. सा चंड्य-

चरितं

॥ १९ ॥

अंबर
॥ १० ॥

शान्तिधाना राजपुत्री तु मम सखी वर्त्तते. अहं च वैरौचनप्रधानस्य राजलदेवीनाम्नी पुत्र्य-
स्मि. तदांबरेण पृष्ठं हे सुलोचने तव मस्तकोपरि वनं कथं दृश्यते? तत्संबन्धिनीं कौतुकवा-
र्त्ता मे कथय? तत् श्रुत्वा स्त्री कथयति हे उत्तम शृणु?

एकदाहं राजपुत्र्या सह वने क्रीडां गर्त्तुं गता, तत्रैकां वृद्धां स्त्रियं दृष्ट्वा वां जयज्जीते जा-
ते, इतः सा वृद्धा स्त्री अस्मत्समीपमागता, तदावामपि साहसं धृत्वा तदग्रे स्थिते. तत्कालं
तया वृद्ध्या कथितं ज्ञो पुत्र्यौ युवां कुत्र गच्छतः? तदावाच्यां कथितं जवच्चरणनमस्कारार्थ-
मावामत्र समागते स्वः. इति कथिते सा संतुष्टा कथयति हे बालिके यदि यूवां मया साहं
समागच्छेतं, तर्हि युवयोरीश्वरदर्शनं कारयामि. तदा मया कथितं हे मातः क इश्वरः? तत्र
च केन प्रकारेण गम्यते? तत्सकलस्वरूपं निवेदय? तत् श्रुत्वा वृद्ध्या प्रोक्तमहं कैलासपर्वते
ईश्वरपार्वत्योः प्रतिहारिकास्मि, ममाचिंत्या शक्तिर्वर्त्तते.

तत् श्रुत्वा मया कथितं तर्ह्यवियोस्त्वं कैलासपर्वतं दर्शय? इति कथनानंतरं सा तूर्णं
नौ कैलासपर्वतेऽनयत् तत्रावामीश्वरपार्वत्यौ प्रकटस्वरूपस्थावपश्यतां. तत्सर्वं स्वप्नप्रायं दृ-

चरित्रं

॥ १० ॥

अंबड

॥ ११ ॥

ष्वावाच्यां सा वृक्षा पृष्ठा, हे मातरिदं सर्वमिंज्जालं वा सत्यं? तदा तथा वृक्षयोक्तं हे वत्से इदं सर्वमपि सत्यमस्ति. तत् श्रुत्वावाच्यामीश्वराय नमस्कारः कृतः, अथ शिवेन तस्यै वृक्षायै पृष्ठं हे वृक्षे एते स्त्रियौ कुतः समायाते, तयोक्तमेते मानुष्यौ ज्वच्चरणनमस्कारार्थं समागते स्तः, इति कथितेऽतीवसंतुष्टो महेश्वरो राजकुमारीकंठे दिव्यां रत्नमालां क्लृप्तवान्, मह्यं च तेन निजकूर्मदंरुः समर्पितः. तदावाच्यां शिवो विहसतो हे देव अनयोर्महिमानं कथयत, महादेवेनोक्तमनया रत्नमालया चिंतितं रूपं क्रियते, जयलक्ष्मीश्च ज्वति. कूर्मदंडेन तु शत्रुरोगप्रमुखा विघ्ना नाशं प्रयांति.

अथावाच्यां तस्मै विहसिः कृता यद् हे देव यथा नित्यं ज्वच्चरणसेवार्थमावाच्यामागम्यते तथा कुरुत? तन्निशम्य शंकरेणावाच्यां त्रिदंडनामा वृक्षः समर्पितः, कथितं चैष वृक्षो नित्यं ज्वतीच्यां मम दर्शनं कारयिष्यति. पश्चात्तया वृक्ष्यावां कैलासादत्रानीय मुक्ते. एवमावां नित्यं तद्गृहोपर्यारुह्य शिवस्य नमस्कारार्थं गत्वाः, पुनरत्रागमनानंतरं च स वृक्षोऽत्रास्मद्गृहांगणे तिष्ठति. एवंविधामाश्चर्यान्वितां वार्त्तां श्रुत्वा चमत्कृतेनांबडेन पुनः पृ-

चरित्रं

॥ ११ ॥

अंबड

॥ २२ ॥

ष्टं हे सुलोचने परं तव मस्तकोपरि वनं कथं स्थितमस्ति ? इति पृष्टे तयोक्तं हे सत्पुरुष एकदावां कैलासे गच्छत्यौ सूर्येण दृष्टे. तदा सूर्येण ज्ञातं यत्कापि शक्तिर्मनुष्यं ज्ञपयित्वा मां ज्ञपयितुं समागच्छति. परं निकटमागते आवां मानुष्यौ दृष्ट्वा निर्जयेन तेनाहं पृष्टा, नो सुलोचने युवयोर्नित्यं क्व गमनं ज्ञवति ? तदावाच्यां सर्वोऽपि वृत्तांतः सूर्याय कथितः, तदा सूर्येणावां महादेवस्य ज्ञक्तिकारिण्यौ विज्ञाय तुष्टेन सुकोमलवचनैः कथितं हे वत्से युवां वरं मार्गयतं ? आवाच्यां कथितमावयोर्वरमार्गणे किमपि प्रयोजनं नास्ति, केवलमीश्वरस्य ज्ञक्तिरेव ज्ञवतु.

तथापि संतुष्टेन सूर्येण राजकुमार्यै निजज्जांडागारमध्यात्तिलकाञ्जरणं दत्त्वा कथितमनेन तिलकेनांधकारेऽप्युद्योतो ज्ञविष्यति. पुनर्मह्यं च मम मस्तकोपर्यपूर्वं सहचारिवनं दत्तं. अनेन प्रकारेण शिवपूजां समाचरंत्योरावयोर्दिनानि यांति. अथांबडस्तया साई नगरमध्ये प्रविष्टो राजमार्गं च प्राप्तः, तत्रांबडेन नटरूपं कृत्वा नाट्यं प्रारब्धं. मृदंगे वाद्यमाने सति तत्र जूरिलोका मिलिताः संतः परस्परं जलपंति अहो महकलावानयं नटो ज्ञव्यं नाट्यं करि-

चरित्रं

॥ २२ ॥

श्रवण

॥ २३ ॥

प्यति. ईदृशानि लोकोनां वचनानि श्रुत्वा बहुरूपिणीविद्याजृता तेनैकत्रिंशन्नद्यो निष्पादि-
ताः, ताः सर्वा अपि नाट्यं कुर्वन्ति. अथैषा वार्ता नगरमध्ये सर्वत्र प्रसृता, अथ तद् ज्ञात्वा
चंड्यशापि निजसखीसहिता बहुजनपरिवृता तत्र कौतुकविलोकनार्थं समागता. तत्र निज-
सखीं राजलदेवीमपि नृत्यंतीं दृष्ट्वा चंड्यशया कथितं, हे सखि इदं किं जातं? राजलदेव्यो-
क्तं हे सखि इदं रम्यनादसहितं नाट्यं वर्त्तते. यतः—

सुखिनि सुखनिदानं दुःखितानां विनोदः । श्रवणहृदयहारि मन्मथस्याग्रदूतः ॥ चतुर-
नरसुगम्यो वल्लभः कामिनीनां । जयति जगति नादः पंचमः सैष वेदः ॥ १ ॥ अतो हे चं-
ड्यशे त्वमप्यत्र नाट्यकरणार्थं समागता? अथैनं वृत्तांतं श्रुत्वा राजलदेव्या मातृपितृबांधव-
प्रमुखाः स्वजना राज्ञोऽग्रे समागत्य कथयामासुः, हे स्वामिन् अनेन नरेण नूनं राजलदेवी
प्रतारितास्ति, अथ किं क्रियते? तत् श्रुत्वा चमत्कृतो नृपोऽपि तत्र समायातः. इतोवडेन
विष्णुमहेशब्रह्मणां स्वरूपं कृत्वा रसालं नाटकं प्रारब्धं. पंचशब्दोपेतानि मनोहरवादित्राणि
वादयति, तद दृष्ट्वा नाट्यरसलुब्धा नृपादिसर्वलोका मनस्येवं चिंतयन्ति, यदयं क्लृप्तमपि ना-

चरित्रं

॥ २३ ॥

अंभर

॥ २४ ॥

द्यं यदा न मुंचति तदा वरं. दानावसरे च नृपो रत्नसुवर्णवस्त्राञ्जरणादि यत्किंचिदपि दत्ते तत्सौबडो न गृह्णाति. तदा राज्ञा लोकैश्च ज्ञातं यदयं कोऽपि देवो विद्याधरः सिद्धकुमारो वा वर्त्तते यतः—

निःकामस्य तृणं नारी । निरीदस्य तृणं नृपः ॥ तृणं राजसुता पुंसां । तृणं शूरस्य जी-
वितं ॥ १ ॥ पश्चादंबडेन रससंयुक्तं नाटकं विसर्जितं. सर्वेऽपि लोका तन्नृत्यं वर्णयंतः स्व-
स्वस्थानके गताः. तदा राजलदेवी मातृपितृभ्यां पृष्टा, हे वत्से त्वं केन धूर्त्तेन विप्रतारिता ?
त्वया कथं नाटकं कृतं ? तया कथितं हे पूज्यौ अहं किमपि विप्रतारिता नास्मि, एष एव
कलावान् पुरुषो मम ज्ञर्त्ता ज्ञविष्यति. तत् श्रुत्वा ताभ्यां कथितं रे मूर्खे त्वमिदं किं वच-
नं ज्ञाषसे ? तत् श्रुत्वा सापि मौनं स्थिता.

यतः—यच्छ्रोतव्यं गुरुजनवचस्तत्तदेवातिशौर्यं । यत्स्वाधीनं कदशनमपि स्वाडु पश्यं
तदेव ॥ यन्मर्त्तव्यं शरणरहितं जीवितव्यं तदेव । यद्दारिद्र्यं कृपणजनदया प्राणिनां सैव ल-
क्ष्मीः ॥ १ ॥ अथ संध्यासमये राजलदेवी निजसख्या राजकुमार्याः समीपे गता, तदा त-

चरित्रं

॥ २४ ॥

अंबरु

॥ १५ ॥

या चंड्यशया सा निजसखी राजलदेवी पृष्ठा, हे सखि अद्य त्वया सह येन पुरुषेण नाटकं कृतं स कः पुरुषोऽस्ति? तस्य पुरुषस्य ध्रुवं किमपि पारंपर्यं कलाविज्ञानं दृश्यते, अतस्तस्य पुरुषस्य संबंधि सकलमपि वृत्तांतं ममाग्रे त्वं निवेदय? तदा राजलदेव्या तस्याः पुरः स्वस्वरूपं तत्पुरुषस्वरूपं च सकलमपि निवेदितं. तन्निशम्य राजकन्यया प्रोक्तं अहमपि तमेव वरं वरिष्यामि, अतो ममाप्येष एव वरो ज्ञवतु. ततस्तया राजलदेव्यै कथितं हे सखि स पुरुषोऽद्य रात्रौ त्वया ममावासे प्रेषणीयः, तथेत्युक्त्वा राजलदेवी निजावासे समागता. तदनंतरमंबडोऽपि राजलदेवीगृहे समायातः, राजलदेव्यापि सर्वं राजपुत्रीस्वरूपं तस्मै निवेद्य सुवर्णगवाक्षान्निज्ञानपूर्वकं स राजसुतासमीपे प्रहितः. एवमंबडोऽथ राजसुतावासे सुखेन समागतः. राजसुतयाप्यंबरुस्य बहुमानपूर्वकं विनयादिप्रतिपत्तिः कृता. परस्परं स्नेहवार्त्तालापानंतरमंबडेन राजकुमार्यै तांबूलबीटकं समर्पितं, तन्मध्ये च हस्तलाघवेन तेन तत्फलचूर्णं क्षिप्तं. अथांबडो निजस्थानकंप्रति समायातः. राजसुतापि तांबूलबीटकमास्वाद्य सुप्ता, प्रज्ञातसमये च दासीवर्गेण सा चंड्यशाकुमारी गर्दजीरूपा दृष्टा. तद् दृष्ट्वा चकिताञ्जि-

चरितं

॥ १५ ॥

श्रवम्

स्ताज्जिस्तत्स्वरूपं राज्ञोऽग्रे निवेदितं, तत् श्रुत्वा राजापि विस्मितस्तत्रागतः, जूरयो नगरलो-
का अपि तत्र मिलिताः.

॥ २६ ॥

अथैतद्दुर्दशां प्राप्तां तां विलोक्य राजाराड्योर्मनसि महदुःखं संजातं. तदनंतरं राज्ञा ब-
हून् वैद्यादीनाकार्यं तस्या उपचाराः कारिताः, परं ते सर्वेऽप्युपचारा निष्फला जाताः, तदनु-
खित्रेन राज्ञा नगरमध्ये पटहोद्धोषणा कारिता, यद् यः कोऽपि मम पुत्रीं नीरोगां करिष्य-
ति तस्मै अहमेकां स्वर्णकोटीं दास्यामि. तत् श्रुत्वा सर्वेऽपि मंत्रतंत्रादिवादिबः प्रतीकारान्
कर्तुं लग्नाः, परं राजपुत्र्याः स्वदृष्टमात्रोऽपि गुणो न संजातः. तदनंतरमतिशोकातुरेण रा-
ज्ञा राजलदेवीकथनतः पुनरपि नगरमध्ये एवंविधा पटहोद्धोषणा कारिता, यद् यःकोऽपि रा-
जपुत्रीं नीरोगां करिष्यति, तस्मै राजा निजार्द्धराज्यं तां कन्यां च दास्यति. एवंविधो नगर-
मध्ये वाद्यमानः पटहोबडेन योगिरूपं कृत्वा स्पृष्टः, तत्कालमेव राजसेवकै राज्ञोऽग्रे वर्द्धप-
निका दत्ता, हे राजन् अयं योगिशिरोमणिः पुरुषः कथयति यदहं राजपुत्रीं निरामयां क-
रिष्यामीति. तद् ज्ञात्वातीवहृष्टेन राज्ञा सौबडो नीजपुत्र्यावासे नीतः, अतीवसन्मानितश्च.

चरित्रं

॥ २६ ॥

अंबड

॥ २७ ॥

पश्चात्कथितं ज्ञो योगिराज इमां मत्सुतां सज्जीकुरुत ? राज्ञेति कथिते सत्यं बन्धेन दिन-
त्रयं यावद्देवताराधनं कृतं, यतः—सज्जायां व्यवहारे च । शत्रुमध्ये तथैव च ॥ आडं वरेण पू-
ज्यंते । स्त्रीषु राजकुलेषु च ॥ १ ॥ तदनंतरं बन्धेन सर्वलोकसमक्षं सा राजकन्या गृहीत-
नूतनावतारेव सज्जीकृता, तद् दृष्ट्वा विस्मिताः सर्वेऽपि लोकाः परस्परं कथयितुं लग्नाः, यन्नू-
नमयं योगिराजः सामान्यपुरुषो न, आश्चर्यादोलितमानसेन राज्ञापि निजपटहोद्घोषणानु-
सारेणांबडाय निजार्द्धराज्यं दत्तं, महोत्सवेन च तेन सह निजकन्यायाः पाणिग्रहणं कारि-
तं, राजलक्ष्मीमातृपितृत्र्यामपि निजपुत्र्यंबडाय परिणायिता, अत्रांबडोऽपि कतिचिद्दिनानि
यावत्तत्र सुखेन स्थितः, ततः स्वकलत्रे राज्यार्द्धं च गृहीत्वा स क्षेमेण रथनुपुरनगरे समाग-
त्य रत्नमाळादिकं सर्वं गोरखयोगिन्या अग्रे मुक्त्वा तस्यै प्रणामं कृतवान्, ततो निजावासे
समागत्य स स्वकीयप्रियाग्निः सार्द्धं विषयसुखानि भुनक्ति, ॥ इति तृतीयदेशः संपूर्णः ॥

पुनः कतिचिद्विषयानंतरं बडो गोरखयोगिन्यै प्रणामं कृत्वा कथयामास, हे मातरधुना
मम चतुर्थमादेशं देहि ? तदा प्रमोदं प्रपन्ना सती सा वक्ति, हे अंबड नवलक्ष्माग्निधानपत्ने

चरित्रं

॥ २७ ॥

अंबड

॥ १८ ॥

बोदिष्ठगृहे लक्ष्मीर्मर्कटी च विद्येते, ते अत्र समानय ? इत्यादेशं प्राप्यांबनोऽथ नवलक्षपत्त-
नंप्रति चलितः, मार्गे च गच्छन् स सुगंधनामवनमध्ये प्राप्तः, तत्र स नानाविधवृक्षालिकलित-
निकुंजान् प्रमोदमेदुरमानसो विलोकयामास. 'इतो बकुलवृक्षघटांतराले तेन विद्युदिव देदी-
प्यमानकांत्यलंकृतशरीरैका बालिका व्रजंती दृष्टा. अंबनोऽपि यावत्तस्याः पृष्ठे व्रजति, ताव-
त्सा बालिका सरोवरस्य पानीयमध्ये जूत्वा कुत्राप्यदृश्या बज्ज्व. अंबनेन लक्षपूर्वकं सर्वत्र
विलोकितापि कुत्रापि सा न लब्धा, तदासौ विषादपरो वने भ्रमितुं लग्नः, क्रमेण तस्या वि-
रहतश्च स रुदितुं लग्नः. यतः—

विकलयति कलाकुशलं । हसति शुचिपंक्तिं विडंबयति ॥ अधरयति धीरपुरुषं । क्षणे-
न मकरध्वजो देवः ॥१॥ एवं विरहाकुलोऽसौ वनमध्ये दिनानि गमयति. अथैकदिवसे कोऽपि
बटुकोंबनस्याग्रे फलं मुक्त्वा प्रणामं च कृत्वा कथयतिस्मिन्, हे अंबड त्वं मया सार्द्धं समाग-
च्छ ? त्वाममरावती निजावासे समाकारयति. तत् श्रुत्वांबडेनोक्तं ज्ञो पुरुष केयममरावती ?
किमिदं च फलं ? इति पृष्ठे सति तेन बटुकेनारामिकेणोक्तं हे अंबड त्वं शृणु ? अग्निकुंरपुरे

चरित्रं

॥ १८ ॥

अंबर

॥ १९ ॥

नगरे देवादित्याजिधानो राजा राज्यं करोति, तस्य लीलावत्याख्या पट्टराड्यस्ति. तथैवान्या अपि तस्य बह्व्यो राड्यः संति. तयोर्बहवः पुत्राः विद्यन्ते.

अथैकदैकेन कलत्रेण राजा ज्ञो जनार्थं निमन्त्र्य कर्मणं कृतं, तेन कर्मणेन च राजा शुक रूपो जातः. तदा नगरमध्येऽपि हाहारवो जातः, पश्चात्सा राज्ञी पुत्रैर्विम्बनापूर्वकं देशान्निष्कासिता. परं नृपस्य दुःखेन सकलमपि नगरं सशोकं बभूव. लीलावती पट्टराज्ञी तु तं शुकं निजोत्संगे गृहीत्वा तिष्ठत्. तदा स शुकोऽवदत्, हे प्रिये सांप्रतं मम काष्ठजङ्गलं यत्नं? एवंविधं नृपस्य वचनं श्रुत्वा पुत्रकलत्रादिसर्वोऽपि परीवारो रुदनं कर्तुं प्रवृत्तः. यतः—
रमाराज्यघ्नं स्वजनविरहः पुत्रमरणं । प्रियाणां च त्यागो रिपुबहुलदेशे च गमनं ॥ हरि-
श्वंशो राजा वहति सखिलं प्रेतसदने । अवस्था तस्यैषा अहह विषमाः कर्मगतयः ॥ १ ॥
एवं दुःखाज्जिज्ञूतः शुक रूपज्ञाग् राजा काष्ठजङ्गलान्जिलाषं करोति.

तस्मिन्नवसरे आकाशमार्गेण समागतेन कुलचंशजिधानेन तपस्विना कश्चित्, अहो लोका यूयं सर्वेऽपि स्वस्था ज्ञवत. अहं नृपं निरामयं करिष्यामि. तस्यैतेन वचनेन सर्वेऽपि

चरित्रं

॥ १९ ॥

श्रवण

॥ ३० ॥

लोका हृष्टाः. ततोऽनंतरं कुलचंडतपस्विना स्वमंत्रशक्त्या सप्तजिदिनैर्नृपो मनुष्यरूपोपेतः कृतः. तदा प्रधानैर्मिलित्वा नगरमध्ये महोत्सवो विहितः. ततस्तेन कुलचंडतपस्विना राज्ञे वैराग्यमयो धर्मोपदेशो दत्तः. यथा—

संपदो जलतरंगविलोला । यौवनं त्रिचतुराणि दिनानि ॥ शारदात्रमिव चंचलमायुः ।
तज्जनाः कुरुत धर्ममनिधं ॥ १ ॥ इति धर्मोपदेशं निशम्य वैराग्यवासितमानसेन नृपेण स्व-
पुत्राय राज्यं दत्वा निजराज्ञ्या सह तापसव्रतं गृहीतं, वनमध्ये च स तपःक्रियां कर्तुं लग्नः.
एवं कतिचिद्विवसानंतरं राज्ञा निजपत्नीं सगर्जां दृष्ट्वा तस्यै पृष्ठं, ज्ञो देवि इदं तपोव्रतदूषण-
कारकं त्वया किं विहितं? तत् श्रुत्वा लज्जावनतवदनया तया कश्चित् हे स्वामिन् इयं मे ग-
र्जोत्पत्तिर्गृहवाससत्कैव वर्तते, तपोव्रतगृहणावसरे च मया धर्मांतरायप्रादुर्भावज्ञयज्ञीतया त-
त्स्वरूपं जवन्नयो न प्रकटीकृतं. तत् श्रुत्वा राजा मौनमवलंब्य तत्रैव वने स्थितः. संपूर्णदि-
नैस्तयैका महामनोहररूपधारिणी पुत्री प्रसूता. तदैव राज्ञी तु सूतिकारोगाक्रांता पंचत्वं प्रा-
प्ता. तदनंतरं तपोव्रतव्याकुलमानसेनापि राज्ञा सा वन्यमहिष्यादीनां दुग्धपानपूर्वकं वृद्धिं नीता-

चरित्रं

॥ ३० ॥

अंबरु

॥ ३१ ॥

क्रमाच्च तस्या अमरावतीति नाम दत्तं. क्रमेण स्वकीयपितुः पार्श्वादिधिगतशास्त्राध्ययना सा यौवनं प्राप्ता. तदा सातीवसौंदर्यवती शचीसमानशरीररूपधारिणी संजाता. तद्यथा—

इयामेयं स्तनज्जारमंशरगतिः कंठे च रुद्रावली । विभ्राणा हरिणीविलोलनयना रंजोरु-
युग्मान्विता ॥ चंडास्या गजगामिनी सुललिता सल्लीलया गच्छति । दृष्ट्वा रूपमिदं तदीयम-
निशं वृद्धोऽपि कामायते ॥ १ ॥ अन्यदा सामरावत्याकाशमार्गेण व्रजता धनदेन दृष्टा. तदा
तस्या अतिसौंदर्ययुता रूपेण मोहितोऽसौ तत्पाणिग्रहणार्थं तस्यै त्रीणि रत्नानि समर्पया-
मास, तेषां प्रज्ञावं च तस्यै कथयामास. ज्ञो सुज्ञगे एषां मध्यादेकेन रत्नेन जलस्योपश्वः
शाम्यति, द्वितीयेन च रत्नेनाग्रेरुपश्वः शाम्यति, तृतीयेन च ज्ञूतप्रेताद्युपश्वो न ज्वति. अ-
थैवं तस्य धनदस्य स्नेहानुरागं ज्ञात्वामरावत्या स धनदो वर्धापितः, कथितं च हे धनद अ-
तः परं त्वं मे सहोदरो वर्त्तसे, तत एज्यो रत्नेज्योऽप्यधिकं किमपि मे समर्पय? येन मम
कोऽपि पराज्जवं न करोति. इति कथिते सति धनदेन कामरागं परित्यज्य तस्या उपरि ज्ञ-
गिनीज्ञावोंगीकृतः. ततस्तुष्टेन धनदेन तस्याः कृते सजलं सरोवरं कृत्वा तज्जलमध्ये महामू-

चरितं

॥ ३१ ॥

अंबर

॥ ३२ ॥

द्वयस्त्रैः परिपूर्ण एक आवसो विनिर्मितः. तदा तेन तपस्विना राज्ञा नतिपूर्वकं धनदः पृष्टः, हे धनद अस्या मे प्राणवल्लभाया अमरावत्याः पुत्र्याः को वरो ज्ञविष्यति? धनदेनाप्यवधि-
ज्ञानेन ज्ञात्वा कथितं हे तपस्विन् अस्या अमरावत्या महाकलावानंबडनामा वरो ज्ञविष्य-
ति. तदा ऋषिणा पृष्टं स कथं ज्ञास्यते?

धनदेनोक्तमितः सप्तमेऽह्नि सौबडोऽत्र वकुलवृक्षांतराले अमरावत्या दृष्टिपथं समायास्य-
ति. अतो हे अंबर त्वमद्य तूर्णममरावत्या आवासे समागच्छ? तेनेत्युक्ते सति अंबडोऽपि ते-
नारामिकेण सार्द्धममरावत्या आवासे समागतः. अमरावत्यापि स्वासनमोचनपुरस्सरं तस्मै
सिंहासनमुपवेशनकृते दत्तं, तदनंतरं तथा तस्य बहुविधसन्मानपुरस्सरं प्रतिपत्तिः कृता, प-
रस्परं नानाविधा प्रीतिवार्त्ता कृता. ततोऽंबडेनामरावती पृष्टा, जो सुलोचने स तव पिता रा-
जर्षिः कुत्रास्ति? मम च तस्य मिलनेढा वर्त्तते. इत्थंबडेन कथिते सति अमरावत्यारामि-
कायोक्तं जो बटुक त्वं शीघ्रं गत्वा मे तातमत्र समानय? तत् श्रुत्वा स बटुको यावज्जंतुं
प्रवृत्तस्तावदंबडोऽपि तेन सार्द्धं तत्र गंतुं सज्जो बभूव. अमरावत्या वार्यमाणोऽपि रत्नानि त-

चरित्रं

॥ ३२ ॥

श्रं बड

॥ ३३ ॥

त्र मुक्तवांभवो बटुकपृष्ठे जलमार्गेण गंतुं लग्नः, एवं जलमध्ये गच्छन्नंबडस्तूर्णमेकेन मत्स्येन गलितः, स मत्स्योऽप्येकेन बकेन गलितः, बकोऽप्येष गृध्रपक्षिणा ग्रस्तः, स गृध्रोऽप्यंबरे न-
 त्यतितः. इतो बटुकेन पश्चाद्विलोकितं, परमंबडो न दृष्टः. तदनंतरं तेन स जलमध्ये शोधितः,
 परं तत्रापि स न लब्धः, अथ शोकातुरेण बटुकेनांबडस्य तत्स्वरूपममरावत्यै ज्ञापितं, तत्
 श्रुत्वा साप्यत्यंतं खिन्ना सती अचेतनीभूय मूर्छां प्राप्ता. तदृत्तांतं श्रुत्वा तस्य पिता राजर्षि-
 स्तत्र समायातः, तत्राविधां मूर्छामापन्नां निजपुत्रीं दृष्ट्वा सोऽपि शोचितुं लग्नः, पश्चात्तेन शी-
 तलोपचाराद्यैः सा सचेतनी कृता. तदामरावती लज्जिता सती तारस्वरेण रुदितुं प्रवृत्ता. सु-
 निना प्रबोध्यमानापि सा स्वकीयं शोकं न त्यजति, यतः—दिन जाये जणवत्तमी । पण रत-
 मी नवी जाय ॥ एक रागी ने रोगीयां । सहज सरीखां आय ॥ १ ॥ एवं सामरावती सदा
 शोकव्याकुलमानसैव स्वकीयं कालं गमयांचकार.

अग्रेतोऽसौ गृध्रपक्षी बहुजाराक्रांतो व्याकुलीबभूव, ततोऽसौ कस्यापि वृक्षस्योपरि स्थि-
 तः सन् तेन मार्गेण गच्छतैकेन व्याधेन दृष्टः, तदा तेन व्याधेन स त्राणं मुक्त्वा हतः, तदा

चरित्रं

॥ ३३ ॥

अंबड

॥ ३४ ॥

गृध्रेण बको मुक्तः, बकेन च मत्स्यो मुक्तः, तदा व्याधो मत्स्यं गृहीत्वा विदारितवान्. तदा तस्य मत्स्यस्य जठरान्मनुष्यो निःसृतः, एवं तत्र मनुष्यं दृष्ट्वाऽमौ व्याधोऽपि मनसि चमत्कृतः सन् तं बहिर्निष्कास्य जलेन क्लायामास, क्रमेण स शीतलवायुना सावधानो जातः. तदांबडेन तस्य व्याधस्याग्रे निजः सर्वोऽपि वृत्तांतो निवेदितः, तदा तं महापुरुषं ज्ञात्वा व्याधोऽपि निजगृहे समानीय ज्ञोजनादिना तस्य प्रतिपत्तिं कृतवान्. अथैष व्याधो नवलक्ष्मणेन वसति, अंबमोऽपि दिनमेकं तत्र स्थितः, इतो व्याधपुत्र्यैका मध्यरात्रौ गृहान्निर्गता, तत्पृष्ठे बमोऽपि तस्याश्वेषां विलोकयितुं बहिर्निर्गतः.

ततो मार्गे तया व्याधपुत्र्यैका नागिनीनाम्नी कृत्रियपुत्री समाहूता, द्वितीया सोहीनाम्नी वणिक्पुत्री समाहूता, तृतीया रामतीनाम्नी द्विजपुत्री च समाहूता. ततस्तया व्याधपुत्र्या तात्र्यः सर्वात्र्यः कथितं, हे सख्योऽद्य चतुष्पथे गत्वा बोहिष्ठगृहे गम्यते. तथेति कथिते सति ताः सर्वा अपि चतुष्पथे समागताः, ततस्ताज्ञिः सर्वाज्ञिरपि स्वकीयानि ढागीरूपाणि कृतानि, तद् दृष्ट्वांबडेनापि ढागरूपं कृत्वा ताः सर्वा अपि त्रासिताः. ततस्त्रस्ताः सत्य-

चरित्रं

॥ ३४ ॥

श्रवण

॥ ३५ ॥

स्ता निजनिजगृहे गताः. प्रज्ञाते परस्परं मिलिताः सत्यः कथयामासुर्हे सख्यो गतरात्रिवृ-
त्तांतस्य स्वरूपमस्माज्निः सम्यग् न ज्ञातं. अद्य तस्य स्थिरमनसा गवेषणं कार्यं. एतासाम-
यं वार्त्तालापोंबडेन प्रवृत्त्या श्रुतः. अथ रात्रौ पुनस्तथैव तादृशीरूपं विधाय मिलिताः,
तदांबडेनापि स्वीयमजरूपं कृत्वा ताः स्तंजिताः. तदा तान्निर्जक्तिपूर्वकमजरूपमृदुदंभं प्रति
कथितं, हे देव त्वं कस्मात्कारणादस्मान् विप्रतारयसि? मुधा विडंबनां च कुतः करोषि?
यत्कथनीयं ज्ञेयं तदस्मज्ज्यं कथय? परमस्मान्मुंच? एवंविधानि तासां दीनवचनानि श्रुत्वाऽ-
जरूपोंबडोऽवदत्, हे सुलोचना यदि यूयं ममैकं कार्यं साधयेत तदा युष्मान्मुंचामि, तदा
तान्निरुक्तं त्वं सुखेन तव कार्यं कथय?

तदांबडेन कथितं, अत्रैव नवलह्माज्निधानपत्तने बोहिष्ठस्य रूपिणीनाम्नी पुत्री वर्त्तते, त-
स्या मिलनाय मम वांछास्ति, अतो मां तत्र बोहिष्ठगृहे मुंचत? तान्निरुक्तं तत्तव कार्यं वयं
करिष्यामः, इति श्रुत्वांबडेन ता मुक्ताः, तान्निरपि गगनरूपधारिणोंबडस्य बोहिष्ठगृहं दर्शितं.
तद्बोहिष्ठगृहं परितो जलखातिकावेष्टितं. ताम्रमयप्राकारपरिकलितं, सप्तभूमिकोच्छ्रितं, पंच-

चरित्र

॥ ३५ ॥

अब

॥ ३६ ॥

सहस्रसुन्नटैर्वैष्टितं, रत्नमयदीपैरुद्योतितं ध्वजपताकायुतं च तेन दृष्टं. तत्र कनकमयगृहम-
ध्ये तेन नवलङ्कमीर्मिता दृष्टा, तस्याः समीपे च तेनैका मर्कटिकापि विलोकिता. अथ ता-
श्चतस्रश्चाग्यः पञ्चमश्चाजः सर्वेऽपि तदावासमध्ये गताः, तान् दृष्ट्वा बोहिष्ठपुत्र्या रूपिण्या
ताज्यश्चतुर्ज्यः कथितं हे सख्यः अयेदं विप्रतारणं किं? एषोऽजो युष्माकं पूर्वं मया नैव दृ-
ष्टोऽस्ति, तत एव तत्संबन्धिनीं पृच्छां करोमि?

ताज्जिः सर्वाज्जिः कथितं हे सखि त्वया यज्ज्जिपतं तत्सत्यं, नूनमेष नवीनोऽजोऽस्ति,
परं हे पापिष्टे एनमजमस्मत्सत्कं कथं कथयसि? अलीकं मा वद? अनेनाजेन तव स्वरू-
पमस्मदग्रे सर्वमपि निवेदितमस्ति. पुनर्मार्गेऽप्यनेन वयं जृशं विडंबिताः स्मः, तत् श्रुत्वा
जयत्रांता रूपिणी तमजंप्रति कथयामास हे अज? त्वं तव सत्यं स्वरूपं कथय? आत्मरूपं
च प्रकटीकुरु? तदांबनेनाप्यवसरं विज्ञाय स्वकीयं मनुष्यरूपं प्रकटीकृतं.

तस्यातिमनोहरं रूपं दृष्ट्वा मोहितया रूपिण्या कथितं हे स्वामिन् त्वं कः? तदांबडेनो-
क्तमहं गोरखयोगिनीप्रसादात्सिद्धोऽस्मि, सर्वमपि विश्वं मम हस्ते वर्त्तते. तत् श्रुत्वा चम-

चरितं

॥ ३६ ॥

अंबम

॥ ३७ ॥

कृतया रूपिण्योक्तं हे स्वामिन्नतः परमहं तव स्वाधिनास्मि, मम योग्यं कार्यं निवेदय ?

तदांबडेन कथितं हे रूपिणि तर्ह्येनां तव लक्ष्मीं चेमां मर्कटीं मे समर्पय ? तत् श्रुत्वा तयोक्तं हे सिद्धपुरुष ते तुज्यं दास्यामि, परं प्रथमं त्वमस्या मर्कट्याः संबंधं गृणु ? मयैक-
दा स चंडदेव आराधितः, तेनापि ममोपरि प्रसन्नीजूयेयं मर्कटी मे दत्ता, तस्याः प्रज्ञावश्च कथितः, हे वत्से अस्यां मर्कट्यां तव समीपे स्थितायां तव सौजाग्यं ज्ञविष्यति, कोऽपि प-
राज्ञवं न करिष्यति, परमस्या मर्कटिकाया वियोगे तव मरणं ज्ञविष्यति, तेन कारणेन हे सिद्धपुरुष यत्राहं तत्रेयं मर्कटिकापि स्थस्यति, पुनरेषा मर्कटिका प्रतिदिनं मम नवनव र-
त्नानि ददाति, तानि रत्नानि च लक्ष्म्यमूढ्यानि संति, अतः कारणात्प्रथमं त्वं मम पाणि-
ग्रहणं कुरु ? यथेयं मर्कटिका मया साईं समागच्छेत्. तत् श्रुत्वांबडेन कथितं एतदृत्तांतं त्वं तव पित्रोरग्रे निवेदय ? रूपिण्योक्तं एवं सहसैव मम मातापितरौ इदं विवाहकार्यं कथं म-
न्येतां, यतः—सहसा विदधीत मा क्रिया—मविवेकः परमापदां पदं ॥ वृणुते हि विमृश्य-
कारिणं । गुणलुब्धाः स्वयमेव संपदः ॥ १ ॥ अतः सहसैवैवं विवाहकार्यकथनं मया ता-

चरितं

॥ ३७ ॥

अंबरु

॥ १८ ॥

ज्यां कथं कथ्यते? प्रपंचेन विना कार्यं न सिद्ध्यति.

तत् श्रुत्वांबरेनोक्तं तर्ह्यस्य कार्यस्योपायं कथय? तदा रूपिण्योक्तं हे स्वामिन् प्रथमं त्वं अजविद्यां गृहीत्वा नगरमध्ये गत्वा मलयचंद्रनृपस्य वीरमतीनाम्नीं पुत्रीं परिणय? तदनु अहमपि तव पाणिग्रहणं करिष्यामि. अंबरेनापि तत्प्रतिपन्नं. तदनंतरं शीघ्रमंबरोऽपि तामजविद्यां गृहीत्वा नगरमध्ये प्रविष्टः. तदवसरे मलयचंद्रराजापि तेन तुरगमारूढो मार्गे गच्छन् दृष्टः, तत्कालमेवांबरोऽजविद्यां मुक्त्वा राजानमजरूपं चकार. तदा नगरलोका अपि राजानमजरूपधारिणं विलोक्य शोकातुराः संतः परस्परं कथयन्तिस्म, अरे अद्य केनापि पापिष्टेन नृपंप्रति कर्मणं कृतं, एवं सर्वेऽपि लोकाश्चलचित्ता बभूवुः. राजगोत्रिणां ज्ञेयेन प्रधानेनापि नगरप्रतोदिर्मुञ्चिता, व्याकुलीभूता लोकाः परस्परं कथयामासुर्न जानीमहे यदथ किं ज्ञविष्यतीति. एवं दुःखव्याकुलीभूतं नगरलोकं विलोक्यांबडेनापि स्वकीयमनस्यागतमवसरं विमृश्य बहुरूपिणीं विद्यां स्मृत्वा आसमंतान्नगरस्य चतुरंगं सैन्यं विकुर्वितं. पश्चादंबडेन स्वकीयसुजटान् शिक्षयित्वा नगरद्वारे प्रहिताः, सुजटैरपि तत्र गत्वा द्वारपालेभ्यः कथितं, ज्ञो

चरितं

॥ १८ ॥

अंबड

॥ ३९ ॥

द्वारपालाः प्रतोलीद्वारं कथं नोद्घाटयथ ? अस्माकं स्वामी सकलकलावान् रथनुपूरनगरात्र-
वन्नगरविलोकनार्थं समागतोऽस्ति.

तत् श्रुत्वा द्वारपालैस्तत्स्वरूपं प्रधानाय निवेदितं, पश्चात्प्रधानैरपि प्रतोलीरुद्घाटिता,
सैन्यं च सर्वं नगरमध्ये समागतं. प्रधाना अप्यंबडं नमस्कृत्योपविष्टाः, अंबडेनापि ते सर्वे
प्रधानाः सन्मानिताः. ततोऽंबडेन पृष्ठं ज्ञो प्रधानाः नगरमध्ये इदं सर्वमसमंजसं कथं जात-
मस्ति ? प्रधानैरपि स्वदुःखवार्त्तांबडस्याग्रे निरूपिता. उक्तं च—विरला जाणंति गुणा । विर-
ला पालंति निष्णा नेहा ॥ विरला परकज्जकरा । परडुस्के डुस्किआ विरला ॥ १ ॥ तत् श्रु-
त्वांबडेनोक्तमेषा वार्त्ता तु स्वद्वयैवास्ति, दर्शयत तूर्णमेव मे राजानं, तत्कालमेवाहं तं नीरो-
गं करिष्यामि. परमस्मिन् कार्ये मम को लाजो ज्ञविष्यति ? प्रधानैरुक्तं ज्ञो अंबड यदा रा-
जा मनुष्यरूपधारी सावधानीज्ञूतो ज्ञविष्यति तदा वयं तुज्यमर्द्धं राज्यं राजकन्यां वीरमतीं
च दापयिष्यामः पश्चादंबडेनापि अजीज्ञूतो राजा विद्याप्रज्ञावान्मनुष्यरूपीकृतः, प्रधानैश्च
मिलित्वा राज्ञेयंबडस्य स्वरूपं ज्ञापितं. तुष्टीज्ञूतेन राज्ञापि निजार्द्धं राज्यं वीरमती कन्या चां-

चौरत्रं

॥ ३९ ॥

अंबड

॥ ४० ॥

बन्धाय दत्ता. पश्चात्तत्रैवांबडेन रूपिण्यादिपंचकन्यानामपि पाणिग्रहणं कृतं. ततोऽंबडः स्वकीयं सकलं धनादि गृहीत्वा सुगंधवनमध्ये समागतः, तत्र तेनामरावती विलापं कुर्वती दृष्टा, तदांबडोऽपि तत्र वने रुद्धिं प्रवृत्तः. एवं तत्र तं रुदंतं दृष्ट्वारामिकेण सह स राजर्षिस्तत्र समागतः, इत आरामिकेणांबरु उपलक्षितः, अंबडेनापि रुषये नमस्कारं कृते सति रुषिणापि तस्मै आशिर्वादो दत्तः, तत रुषिणांबरुस्याग्रे अमरावत्या दुःखस्य वार्त्ता कथिता, तत् श्रुत्वांबडोऽपि मनसि दुःखी बभूव.

अथ रुषिणापि तदुःखनिवारणार्थं तस्यामरावती परिणयिता. एवममरावत्यापि स्वकीयदुःखाय जलांजलिर्दत्ता. अंबडेनापि ततः स्वकीयसर्वस्वमिधयेऽमरावती पट्टराज्ञी कृता. अथांबरुस्तस्य राजर्षेराज्ञां गृहीत्वा प्रमोदपरः परिवारयुतो निजनगरं प्रति चलितः, तत्रागत्य च गोरखयोगिन्या अग्रे सर्वं मुक्त्वा तेन सा नमस्कृता. तदा तयापि कथितं ज्ञो अंबड नूनं त्वं वीरशिरोमणिरसि, अंबडेनोक्तं हे मातर्नवत्प्रसादात्. इति कथयित्वा स स्वस्थाने समागत्य सुखेन राज्यं कृतवान्. ॥ इति चतुर्थादेशः समाप्तः ॥

चरित्रं

॥ ४० ॥

अंबरु

॥ ४१ ॥

अथ कतिचिद्विवसानंतरं पुनरप्यंबडो गोरखयोगिनीसमीपे समागत्य पंचममादेशं मार्गयामास. तदा योगिन्योक्तं ज्ञो वत्स इतः सौराष्ट्रमंरुते देवपत्तने देवचंडाज्निधो राजा राज्यं करोति, तस्य वैरोचननामा प्रधानो वर्तते, तस्य गृहे च रविचंडाज्निधानो दीपकोऽस्ति, तं दीपकं गृहीत्वा त्वमेव समागच्छ ? इत्यादेशं प्राप्य अंबडो मार्गे चलितः, क्रमेण स सौराष्ट्रदेशमध्ये प्रातः, इतो मार्गे तस्यैको विप्रो मिलितः, अंबडेन तस्य पृष्ठं हे विप्र त्वं कुत्र गच्छसि ? कुतः स्थानाच्चागतोऽसि ? द्विजेनोक्तमहं देवपत्तनात्समागतोऽस्मि, मम वृत्तांतं शृणु ? उत्तरदिग्विजागे महादुर्गनामा पर्वतोऽस्ति, तस्य पार्श्वे सिंहपुरीनाम्नी नगरी वर्तते. तत्र सागरचंडाज्निधो राजा राज्यं करोति, तस्य समरसिंहाख्यः पुत्रः, पुत्री च रोहिणीनाम्नी वर्तते. स सागरचंडो राजा परकायप्रवेशिनीं विद्यां जानाति. अथ राज्ञा स्वकीयं वृक्षं विलोक्य निजपुत्राय राज्यं दत्तं. तस्मिन्नवसरे रोहिण्या पुत्र्या नृपस्याग्रे कथितं हे तात ममापि किंचित्सुखज्जहिकां देहि ? तत् श्रुत्वा राज्ञा स्वपुत्र्यै परकायप्रवेशिनीं विद्या दत्ता, कथितं च हे वत्से त्वं यावत्कस्मैचित्पात्रायैतां विद्यां न ददासि तावन्निजबांधवंदिनाऽन्यस्य क-

चरित्रं

॥ ४१ ॥

अंबर

॥ ४२ ॥

स्यापि नरस्य त्वया मुखं नावलोकनीयं. यस्मै च नराय त्वमिमां विद्यां यन्नेस्तस्यैव त्वया पाणिग्रहणं विधेयं, एवंविधा प्रतिज्ञा त्वया पालनीया; इति शिक्षां दत्वा कियता कालेन तस्याः पिता मरणं प्राप्तः.

अधुना तस्मिन्नगरे तस्या भ्राता समरसिंहो राज्यं करोति, सा कन्या च निजपितुः शय्यां पालयति, सा कन्या कदाचित्पर्वते, कदाचिज्जुहायां कदाचिच्च स्वावासे तिष्ठति. अतस्तस्याः सकाशात्परकायप्रवेशिनीं विद्यां गृहीतुमहं तत्र गच्छामि. तत् श्रुत्वांबडेन विप्रं प्रति कथितं ज्ञो विप्र तव पार्श्वे किं कापि विद्या वर्तते? यत्तत्र गच्छसि? यतः—विनयेन विद्या ग्राह्या । पुष्कलेन धनेन वा ॥ अथवा विद्यया विद्या । चतुर्थं नैव दृश्यते ॥ १ ॥ तत् श्रुत्वा विप्रेणोक्तं मम पार्श्वे मोहिनी विद्यास्ति. तां विद्यां तस्यै दत्वा तत्पार्श्वादाकाशगामिनीं विद्यामहं लास्यामीति. पुनरंबडेन कथितं कन्याया दर्शनं विना त्वं विद्यां कथं गृहीष्यसि? यतः—ग्रामो नास्ति कुतः सीमा । पत्नी नास्ति कुतः सुतः ॥ प्रज्ञा नास्ति कुतो विद्या । धर्मो नास्ति कुतः सुखं ॥ १ ॥ तत् श्रुत्वा विप्रेणोक्तं प्रपंचो विधास्यते. तदांबडेन कथितं म-

चिरत्र

॥ ४२ ॥

अंबर

॥ ४३ ॥

तस्मीपेऽक्षयलक्ष्मीकारिणी विद्या वर्त्तते, तत् श्रुत्वा पुनरपि द्विजेनोक्तं तद्वाविं स्वकीयस्व-
कीयविद्ययोः परावर्त्तं कुर्वः. तत् श्रुत्वांबडेनापि तथैव कृतं. अथ तौ द्वावपि मार्गे गच्छंतौ क-
तिचिद्विद्वसानंतरं सिंहपुरनगरसमीपे प्राप्तौ, नगरोद्याने च स्थितौ. तत्रांबडेन विमृष्टं यदहं
तस्या राजसुताया गृहणाय कपटोपेतमुपायं करोमि. इति विमृश्य तेन ब्राह्मणाय प्रोक्तं य-
दावाज्यां पृथक् पृथक् जूत्वा नगरमध्ये गंतव्यं. ब्राह्मणेनापि तत्स्वीकृतं.

अथांबडः प्रतोढ्यां प्रविश्य नगरमध्ये गत्वा तपस्विनीरूपं कृत्वा चतुष्पथे स्थितः, त-
तस्तेन मोहिनीविद्यया नगरवासिलोका व्यामोहिताः, तत्र लोकानामग्रे तथा तपस्विन्या क-
थितं ज्ञो लोकाः शृण्वंतु? अहं सर्वप्रकारं निमित्तं जानामि, अथैषा वार्त्ता नगरमध्ये प्रसृता,
तेन पूर्वोक्तेन द्विजेनापि श्रुता, ततोऽसौ शीघ्रं तस्यास्तपस्विन्याः पार्श्वे समागत्य प्रस्तावं च
प्राप्य ज्ञक्तिज्ञारनम्रांगो जूत्वाऽपृच्छत्, हे जगवति? मयि कृपां विधाय त्वं कथय? यन्मम
कार्यसिद्धिर्न विष्यति वा न? तेनेति प्रश्ने कृते तथा विप्रप्रति कथितं हे विप्र त्वं विद्यया स-
दात्र समागतोऽसि, परं सा विद्या ते न प्राप्स्यति, इदं मया कथितं निमित्तं त्वं सत्यं जानी-

चारत्र

॥ ४३ ॥

अंबरु

॥ ४४ ॥

दि ? तत् श्रुत्वा ब्राह्मणोऽपि साश्वर्यो बभूव. पश्चात्तेन विप्रेल्लानेके उपायाः कृताः, परं सा विद्या तेन न लब्धा, यतः पुण्यैर्विना विद्या न लज्यते. उक्तं च—पूर्वदत्तेषु या विद्या । पूर्वदत्तेषु यद्धनं ॥ पूर्वदत्तेषु या कन्या । अग्रे तिष्ठति तिष्ठति ॥ १ ॥ अथ स द्विजोऽत्यंतं खेदं प्राप्तः सन् ततो निर्गत्य स्वदेशे गतः. अथ तया नृपपुत्र्या रोहिण्यापि तस्यास्तपस्विन्या निमित्तज्ञानसंबन्धिनी वार्त्ता श्रुता, यन्नगरमध्ये काप्येका महाविचक्रणा तपस्विनी समागतास्तीति. ततस्तया राजकन्यया निजदास्यै कथितं यत्तां तपस्विनीं त्वमत्र तूर्णमानय ? तत् श्रुत्वा सा दास्यपि चपलं तस्यास्तपस्विन्याः पार्श्वे समागत्य कथयामास, हे मातर्युष्मान् नृपपुत्री रोहिणी समाकारयति, यतः सा जवतां दर्शनं कर्तुं समुद्यतास्ति, किंच सा राजकुमारी सकलकलाप्रवीणास्ति. अतस्त्वां कलावतीं विज्ञाय सा जवद्दर्शनमज्जिषति. शास्त्रेऽप्युक्तं—हंसा रज्जंति सरे । जमरा रज्जंति केतकीकुसुमे ॥ चंदनवने भुअंगा । सरसा सरसेण रज्जंति ॥ १ ॥

इति दास्या वाक्यं श्रुत्वा हर्षिता सती सा तपस्विनी तत्र गमनाय समुद्दिता. क्रमेण

चरितं

॥ ४४ ॥

अबड

॥ ४५ ॥

च रोहिण्याः पार्श्वे गता, रोहिण्यपि तां सुरूपां सालंकारां सुलक्षणां च दृष्ट्वात्यंतं हृष्टा सती तस्याः सन्मानादिपूर्वकं बहुविधां प्रतिपत्तिं चकार, ततस्तां सुवर्णमयसिंहासने समारोप्य सा कुशलवार्त्तामिपृच्छत्. अथ तया ज्ञोजनार्थं निमंत्रिता सती सा स्वकीयं निरीहत्वं प्रकटी-
चकार, कथयामास च हे राजसुते अस्मिन्नसारे संसारे जीवानां सुखकारणं धर्म एव ज्ञात-
व्यः. यतः—रम्येषु वस्तुषु मनोहरतां गतेषु । रे चित्त खेदमुपयासि कथं वृथैव ॥ पुण्यं कु-
रुष्व यदि तेषु तवास्ति वांछा । पुण्यैर्विना न हि ज्ञवंति समीहितार्थाः ॥ १ ॥ एवं धर्मोप-
देशं श्रुत्वा राजसुतया प्रोक्तं हे तपस्विनि ज्ञवत्या यौवनसमये एव वैराग्यवृत्तं कथं गृहीतं?
तस्य कारणं कथय ? तदा तपस्विन्योक्तं हे राजसुते एषा वार्त्ता त्वया न पृष्ठव्या. परं राज-
सुताया अतीवाग्रहं दृष्ट्वा तयोक्तं शृणु ? सुरीपुरनगरे सूरसेनो राजा, तस्य माणिकीनाम्नी
पुत्री, सा चाहं त्वया ज्ञातव्या. मम माता च मे बाढ्ये वयस्येव मृता, एवं मातरं विनाहं
दुःखिनी जाता. यतः—वालस्स मायमरणं । ज्ञाज्जामरणं च जूवणारंजे ॥ बुद्धस्स पुत्तमरणं ।
तिन्निवि दुस्काइं गुरुआइं ॥ १ ॥ ततः पित्राहमध्ययनार्थं लेखशालायां मुक्ता. तत्राध्ययनं कु-

चोरत्रं

॥ ४५ ॥

अंबड

॥ ४६ ॥

र्वेत्यहमेकदा माणिज्जज्ञिधेन विद्याधरेण दृष्टा.

तेन मदनपरवशेनाहं गगनमार्गेण वैताढ्यपर्वते नीता, तत्र च तेनाहं गौरीप्रझप्त्याख्य-
विद्याद्वयं पाठिता. तदनु स मम पाणिग्रहणसमुत्सुको जातः. तस्मिन्नवसरे तस्य पुत्रेण सु-
ज्जज्ञेगेन स्वपिता विनाशितः, विद्याधरमध्ये हादारवो जातः. अथ स सुज्जज्ञेगोऽपि मम
रूपं दृष्ट्वा मोहितः. तदा किरणवेगाज्जिधविद्याधरेण सोऽपि व्यापादितः. एतत्स्वरूपं दृष्ट्वाहं म-
दूपंप्रति धिक्कारं कुर्वती मरणार्थं वनमध्ये गता, तत्र चोपकंठवर्त्तिमहदृक्कैका वापी मया दृ-
ष्टा, तदा मया हृदि चिंतितं, यदस्य वृक्षस्योपरि चटित्वा वापीमध्ये जंपा दातव्या. इतः कि-
रणवेगविद्याधरेण तत्रागत्य जंपापातं कुर्वेत्यहं रक्षिता. निजगृहे च मां समानीय स म-
या सार्द्धं जोगविलासान् कर्तुं लग्नः. अथान्यदा स विद्याधरनृपो मयान्यस्त्रियामासक्तो दृष्टः,
मया निवारितोऽपि स तदकार्यान्निर्वृतः, तदा मे मनसि वैराग्यज्ञावः प्रादुरज्जुत. नक्तं च
—शास्त्रं सुनिश्चलधिया परिचिंतनीयं । आराधितोऽपि नृपतिः परिशंकनीयः ॥ आत्मीकृता-
पि युवतिः परिरक्षणीया । शास्त्रे नृपे च युवतौ च कुतः स्थिरत्वं ॥ ? ॥ इति विचिंत्याहं

चिरत्रं

॥ ४६ ॥

श्रंवर

॥ ४७ ॥

उलेन गगनमार्गेण ततो निःसृत्य गंगायां गत्वा तत्रैव वैराग्यान्मया तापसीत्वं गृहीतं, तत-
स्तीर्थयात्रां कुर्वत्यहं भ्रमंती सती कियन्निर्दिनैरत्र समायाता; हे राजसुते एवंविधो मम सं-
बंधस्त्वया ज्ञातव्यः.

अथ हे सुलोचने त्वमपि ममाग्रे तव स्वरूपं निवेदय ? कथं त्वं पुरुषाणां मुखं न वि-
लोकयसीति पृष्टे राजपुत्र्या कथितं हे सखि यदहं पुरुषाणां मुखं नावलोकयामि तद्विषये
किञ्चिदपि महत्कारणं वर्त्तते. तपस्विन्योक्तं तत्कारणं त्वं मे कथयस्व ? तदा राजसुतयापि
स्वकीयः सर्वोऽपि पूर्वसंबंधस्तदग्रे निवेदितः. ततस्तया राजकन्ययोक्तं हे सखि सा मे प्रति-
ज्ञाऽद्य त्वयि दृष्टे संपूर्णा जाता दृश्यते, यत्त्वत्सदृशं सुपात्रं मम मिलितं. तेन कारणेन चा-
हं तव तां विद्यां दास्यामि. तत् श्रुत्वा तपस्विन्योक्तं मम विद्यायाः किमपि प्रयोजनं नास्ति.
तथापि राजकुमार्या तस्यै बलात्कारेण सा परकायप्रवेशिनी विद्या दत्ता. पुनस्तया तां तप-
स्विनीं नमस्कृत्य पृष्टं हे मातर्मयि कृपां विधाय कथय ? यद्युष्मत्सदृशो विद्वान् कलावांश्च मम
को ज्ञर्त्ता ज्ञविष्यति ? इति श्रुत्वा सा तपस्विनी हृष्टा जाता, ततस्तया ध्यानाडंबरं कृत्वा ज्ञान-

चरितं

॥ ४७ ॥

अंबरु

॥ ४८ ॥

दृष्ट्या विलोक्य कथितं हे राजकन्येऽतीवरम्यं तव ज्ञाग्यं दृश्यते, स्तोकदिनमध्ये तव योग्यो
 ज्ञर्त्तात्रागमिष्यति. तत् श्रुत्वा राजकुमार्योक्तं स कथं ज्ञास्यते? तस्य किमप्यज्ञिज्ञानं कथ-
 य? तदा तपस्विन्योक्तं ज्ञो सुलोचने तवाराभिकहस्तेन यः कोऽपि ते पुष्पकंचुकं प्रेषयिष्य-
 ति स ते ज्ञर्त्ता त्यया ज्ञातव्यः. इत्यज्ञिज्ञानं त्वया ज्ञातव्यं. ततस्तपस्विन्या कथितं हे वत्से
 अथाहं मम स्थानकं प्रति व्रजामि. यतोऽस्मादृशां तपस्विजनानां गृहस्थैः सहातिसहवासो
 युक्तो न, उक्तं च—

स्त्री पीयर नर सासरें । संजमियां सहवास ॥ पगपग होय अलखामणां । जो मांने
 शिरवास ॥ १ ॥ एवं राजसुतामनुज्ञाप्य सा शीघ्रं ततो निर्गता. ततोऽवनेन तपस्विनीरूपं
 परित्यज्य स्वकीयं रूपं च धृत्वा देवपत्तननगरं प्रति प्रयाणं कृतं. तत्र गत्वा स राज्ञो वनमा-
 लिकागृहेऽतिष्ठत्. तत्र तेन मोहिनीं विद्यां स्मृत्वा सर्वेषां मोहनं कृतं. तवाराभिकापुत्री दे-
 मतीनाम्नी अंबडस्यातीवसुंदररूपेण मोहिता सती निजमातरं प्रति कथयामास, हे अंब म-
 मानेनां वनेन सह पाणिग्रहणं कारय? तत् श्रुत्वा तयां वडस्याग्रे स्वकीयसुताज्ञिप्रायो ज्ञापि-

चिरत्रं

॥ ४८ ॥

अंबरु

॥ ४ए ॥

तः, अंबडेनापि तद्वचनं स्वीकृतं. पुनर्मालिकयांबरुं प्रति कथितं ज्ञो अंबड त्वं किमपि चमत्कारं दर्शय ? यथा नृपादिसर्वलोकाश्चमत्कारं प्राप्नुवन्ति. अंबडेनोक्तं सर्वमप्यवसरे करिष्यामि. अथ द्वितीयदिने सा मालिकैकं चतुरस्रं द्वारं गृहीत्वा राजसज्जायां गंतुं प्रवृत्ता, तदांबडेनोक्तं हे आरामिके ममैनं चतुरस्रं द्वारं दर्शय ? इत्युक्त्वा तेनारामिकाहस्तात्स द्वारो गृहीतः, ततस्तं मंत्रेणान्निमंश्य तथा तस्मिन् किञ्चिच्चूर्णादिकं प्रक्षिप्य पुनः स द्वारस्तेनारामिकायै समर्पितः.

तथैव द्वितीयोऽपि द्वारस्तेन तथैव कृत्वारामिकायै दत्तः, कथितं च ज्ञो आरामिके एतयोर्द्वारयोर्मध्यादेको द्वारस्त्वया राजसज्जायां गत्वा राज्ञे देयः, द्वितीयश्च सचिवाय समर्पणीयः. अथारामिकयापि राजसज्जायां गत्वा तथैव कृतं, नृपतिमंत्रिभ्यां च तं पुष्पहारमाग्राय स्वस्वमस्तके मुक्तः, आरामिकापि राजसज्जातः स्वगृहे समायाता. ततोंबडेन नगरप्रतोड्यां राजमंदिरप्रतोड्यां सचिवगृहप्रतोड्यां च मंत्रान्निमंत्रितं चूर्णं मुक्तं, तच्चूर्णप्रज्ञावाञ्च तास्रयोऽपि प्रतोड्यः कंपितुं लग्नाः, तद्दृष्ट्वा बहवो लोकास्तत्र मिलिताः, परस्परं च कथयितुं ल-

चरित्रं

॥ ४ए ॥

अंबर

॥ ५० ॥

मा, नूनमिदमसमीचीनं दृश्यते, एके वदन्ति नगरस्य किञ्चिदपि विरूपं ज्ञविष्यति, ज्ञूतप्रेतय-
क्षराक्षसादिमध्यात्कोऽपि रुष्टो विलोक्यते. एवं प्रतोलीकंपनेन तत्र कोऽपि न तिष्ठति. सर्वेऽ-
पि लोका ज्ञयन्नांताः संजाताः, लोकैश्च नृपभुवने गत्वा पूत्कृतं, हे राजन् रक्ष रक्ष स्वनगरं,
इतप्रतिहतं संजातं.

इति कथयित्वा लोका यावद्विलोकयन्ति तावन्नृपप्रधानौ पुष्पप्रज्ञावेण निश्चेष्टौ मूर्ध्ना
प्रपन्नौ दृष्टौ. एवं सर्वेऽपि नगरलोका अनाथा बन्धूबुः. राजलोकैर्वैद्यानाहूयानेके उपचाराः कृ-
ताः, परं तयोः सावधानत्वं न संजातं. अथ द्वितीयदिने नृपप्रधानौ शृगालवत् शब्दं कर्तुं ल-
ग्नौ, लोका अपि शोकातुराः संमील्य तदाश्चर्यं विलोकयामासुः. अथ तृतीयदिने तौ नग्नौ
ज्ञूत्वा पूत्कुर्वतौ जनैर्दृष्टौ, तौ बुंवारवं कुर्वतौ लोकानां पुरो विरूपं जडपतः. चतुर्थे दिने
च तौ कर्दमै रजोन्नी रक्षाज्जिश्च स्नानं कर्तुं लग्नौ, लोकानां प्रत्यपि कर्दमादीनामाञ्छोटनं कु-
रुतः. पंचमे दिने प्रधानो मृदंगं वादयति नृपश्च नृत्यं करोति. षष्ठे दिने च तावन्योऽन्यमालिं-
ग्य रुदनं कर्तुं लग्नौ, अथ सप्तमेऽह्नि अंबडेन तस्यै आरामिकायै पृष्ठं ज्ञो आरामिके नगरम-

चरितं

॥ ५० ॥

अंबड

॥ ५१ ॥

ध्ये लोकानां व्याकुलता कथं दृश्यते ? तत् श्रुत्वारामिकयोक्तमेतत्सर्वं तवैव विलसितं ज्ञाय-
ते, अतः कृपां विधायैनं सर्वमुपड्वं त्वं निवारय ? सांप्रतं लोकैस्तव चमत्कारो दृष्टोऽस्ति.

तदांबडेन सर्वा अपि ताः प्रतोड्यो निश्चलाः कृताः, तदा लोकैर्ज्ञातं ध्रुवमयं कोऽपि सि-
द्धपुरुषोऽस्ति. तद् ज्ञात्वा सर्वेऽपि राजलोकाः समीढ्यांबडसमीपे समागताः, कश्चितं च तैः
हे सत्पुरुष नगरं राजादिकं च रक्ष रक्ष ? तदांबडेन गदितं ज्ञो लोकाः अहं सर्वमपि जाना-
मि, सर्वं च स्वस्थं करोमि, परं यूयं यदि मम वाञ्छितं यन्नश्न. लोकैरुक्तं ज्ञो सिद्धपुरुष वयं
सर्वमपि तव वाञ्छितं दास्यामः. तदांबडेन तेषां पार्श्वादूर्ध्वं राज्यं राजसुतायुतं याचितं, पुनः
प्रधानगृहसत्को रविचंद्राग्निधो दीपकोऽपि याचितः. लोकैरपि तत्सर्वं प्रतिपन्नं. यतः—धनधा-
न्यप्रयोगेषु । विद्यासंग्रहणेषु च ॥ आहारे व्यवहारे च । त्यक्तलज्जः सुखी ज्ञेवत् ॥ १ ॥ ए-
वंविधं लोकानां निश्चयं ज्ञात्वांबडेन निजकलया आडंबरं विधाय नृपप्रधानौ स्वस्थौ कृतौ.
तदा नगरमध्ये लोकैर्महोत्सवो विहितः, ततस्तैः सर्वैरपि मिलित्वा नृपप्रधानाग्रैबडस्य सर्वो-
ऽपि वृत्तांतो ज्ञापितः, एवं निःशेषं वृत्तांतं ज्ञात्वा नृपोऽप्यत्यंतं हृष्टः सन् स्वार्द्धराज्ययुतां नि-

चिरत्रं

॥ ५१ ॥

अंबड

॥ ५२ ॥

जपुत्रीं मदिरावतीं तस्मै दत्तवान्. वैरोचनमंत्रिणापि अंबडाय स्वकीयं रविचंद्राख्यं दीपकं तस्मै प्रदाय तेन सह निजपुत्री करमंजरी विवाहिता. पश्चादंबडेन मालिन्याः पुत्री देमत्य-
पि परिणीता.

एवं महोत्सवपूर्वकं कतिचिद्दिनानि तत्र स्थित्वांबडो निजमर्द्धं राज्यं गृहीत्वा स्वकल-
त्रैर्युतः सिंहपुरसमीपे समागतः. तत्र चासौ वनमध्ये स्थितः, तत्र द्वितीयदिने तेन स्कंध-
धृतैकमृतकमनुष्यकलेवरा विलपन्ती यांत्येका वनिता दृष्टा. तां दृष्ट्वांबडेन तत्पार्श्वे समाग-
त्य पृष्ठं, ज्ञो सुज्जगे त्वं का? कुतः कारणाच्च रुदनं करोषि? तत् श्रुत्वा तयोक्तं हे सत्पुरुष
मम रुदनकारणं त्वं शृणु? अहमारामिकासुता, मातृपितृभ्यां च नगरमध्ये परिणायिता, क्र-
मेणैकश्च मम पुत्रो जातः, अकदाहं पितृगृहे मातापित्रोर्मिलनार्थं गता, इतः पश्चान्मे पुत्रो
मृतः, एवमकस्माद्वैवेनाहं दंडिता, अथैवं पुत्रमरणदुःखेनातीवदुःखिताहमेतेन मम पुत्रेण
सार्द्धं काष्टज्ज्ञाणं करिष्यामि. एतच्चयतिकरं श्रुत्वांबडेन वनमालिकांप्रति गदितं रे मूर्खे मर-
णात्कोऽपि न छुटति. यतः शास्त्रेऽप्युक्तं—नो ब्रह्मा नेह ईशः शशधरतपनौ नापि नारायणो-

चिरत्रं

॥ ५२ ॥

अंबर

॥ ५३ ॥

ऽसौ । नापीष्टा लोकपालाः सुरपतिसहिता नापि बुद्धे न चार्हन् ॥ आकृष्टं कालपाशे जी-
वमथ विवशं सर्वचैतन्यशून्यं । व्याघ्राघातं ह्यरण्ये पशुमिव विवशं त्रातुमेते न शक्ताः ।।

तत् श्रुत्वा मालिकासुतयोक्तं ज्ञो सत्पुरुष त्वमेतत्सर्वमपि सत्यं कथयसि, परमहं मे
प्राणवल्क्षन्नस्य पुत्रस्य मरणसमये समीपे नाज्ञूवं, ततस्तेन सह मया मनाग् वार्त्तालापोऽ-
पि न विहितोऽस्ति; तत्संबन्धि मे मनसि महदुःखं वर्त्तते. तत् श्रुत्वा पुनरंबमेन कथितं ज्ञो
सुलोचने यदि मृतोऽप्ययं तव पुत्र एकवारं त्वया सह वार्त्तालापं कुर्यात्तदा त्वं काष्ठज्जहणा-
ज्जिलापं त्यजेर्वा न? तत्श्रुत्वा तयोक्तं हे सज्जन यद्येवं ज्ञवेत्तर्हि मे काष्ठज्जहणाज्जिलापंप्रति
नूनं जलांजलिं यन्तामि. तत् श्रुत्वांबमेन तन्मृतकं तत्र प्रदेशे स्थापितं, ततः परकायप्रवेशवि-
द्ययांबमेन तस्मिन् कलेवरे प्रविश्य मात्रा सह पुत्र आलापितः, पुत्रेणोक्तं ज्ञो मातः त्वं क-
थं रुदनं करोषि? अहं तु स्वकर्मणैव मृतोऽस्मि, त्वं समाधिना गृहे तिष्ठ? इति कथयित्वा
पुनरपि स पुत्रो मरणं प्राप्तः.

अथ सा वनमालिकांबडं निजगृहे समानीय विविधप्रकारैर्नक्तिपूर्वकं सन्मानयामास.

चरितं

॥ ५३ ॥

अंबर

॥ ५४ ॥

ततोऽबनेन वनमालिकायै पृष्ठं ज्ञो सुजगे नृपमंदिरे तव गमनागमनं विद्यते न वा ? तयोक्त-
महं सर्वदा नृपमंदिरे पुष्पादिदानार्थं गच्छामि. अथ नगरमध्ये एवंविधा वार्ता लोकेषु प्रसृ-
ता, यदत्र कोऽपि महागुणवान् राजपुत्रः समेतोऽस्ति, येनारामिकाया मृतोऽपि पुत्रो
जीवापितः. अयं लोकवादो नृपपुत्र्या रोहिण्यापि श्रुतः. अथ यदा सारामिका रोहिण्याः स-
मीपे पुष्पाद्यादाय समागता, तदा तथापि तस्याः पार्श्वोत्तत्संबंधी सर्वोऽपि वृत्तांतोऽधिगतः,
आरामिकयापि तस्यांबन्धुत्वयस्यातीवप्रशंसा कृता. तत् श्रुत्वा रोहिणी सहर्षा जाता, क-
थितं च तथा तस्यै यदंबनाय मे प्रणामो वाच्यः. आरामिकापि गृहं समागत्यांबडस्याग्रे रा-
जसुतायाः प्रणामं निवेदयामास. अथ द्वितीयदिने आरामिकया सार्द्धमंबडेन राजकुमारी-
रोहिण्यर्पणकृते पुष्पमय एकः कंचुकः प्रेषितः, तदा रोहिण्यापि तपस्विन्या वचनं सत्यं वि-
ज्ञाय स्वव्रात्रे विज्ञप्तं हे व्रातरथ मम पाणिग्रहणमनेनांबडेन सह कारय ? तत् श्रुत्वा प्रमु-
दितेन तस्या भ्रात्रापि तस्याः पाणिग्रहणं महोत्सवपूर्वकमंबडेन सह कारितं.

अथांबडो निजकलत्रैर्युक्तः स्वनगरं प्रति चलितः, कतिचिद्दिनैः कुशलेन स गोरखयो-

चरित्रं

॥ ५४ ॥

अंबु

॥ ५५ ॥

गिनीसमीपं समागत्य रविचंशख्यदीपादिवस्तु तदग्रे मुक्त्वा तस्यै प्रणामं कृतवान्. तदा सा योगिन्यपि संतुष्टा सती तस्यातीवप्रशंसां चकार. पश्चादंबुऽपि निजावासे गत्वा सुखेन राज्यलीलां कुर्वन् स्वकलत्रैः सह सुखानि भुनक्ति. ॥ इति श्रीअंबुचरित्रे गोरखयोगिन्या दत्तः पंचमादेशः संपूर्णः ॥

अथ पुनः कतिचिद्विस्तानंतरमंबुऽग्रे गोरखयोगिनीसमीपे समागत्य प्रणामपूर्वकं षष्ठमादेशं प्रार्थयामास. तदा योगिन्या प्रोक्तं ज्ञो अंबुऽसौवीरदेशे सिंधुनामा पर्वतोऽस्ति, तत्र च कोडिन्ननाम नगरं वर्तते, तस्मिन् देवचंशज्जिधो राजा राज्यं करोति. तत्र वेदवेदांगपारंगामी सोमेश्वरनामा ब्राह्मणो वसति. तस्य गृहे च सर्वार्थसिद्धिनामा दंभो वर्तते, तं दंभं त्वमत्रानय? इत्यादेशं प्राप्यांबुऽपि तन्नगरमार्गे चलितः, अग्रे गच्छतस्तस्य तटिन्येका समागता, यावदंबुऽस्तत्तटिनीतटसमीपे समायातस्तावत्तेनैकं कौतुकं दृष्टं.

एकः कदलीपत्राढादित उटजो नदीजलोपरि तरन् सन् समागच्छन् दृष्टः, तस्य पृष्ठभागे चैको रक्तपालसदृशो योगी उपविष्टो दृष्टः, उटजमध्ये च रविकिरणानीवात्यंतं दैदी-

चरित्रं

॥ ५५ ॥

अंबर

॥ ५६ ॥

प्यमानैका सुकुमाला मृगी दृष्टा, तां मृगीं स योगी व्यजनेन वीजयन् दृष्टः. अथांबडस्त-
त्स्वरूपं विलोक्य साहसं धृत्वा स्वकीयं महडूपं विकुर्व्याकाशे चोत्पत्य तं योगिनं चरणे गृ-
हीत्वांबरे उद्धालयामास. ततस्तेन स नटजो जलोपरि स्तंजितः, अथ गगनोद्भालितेन तेन
योगिना सहांबडो युद्धं कर्तुं लग्नः, कृणादेव चांबडेन स योगी व्यापादितः. पश्चात्तेनोदजस्त-
टिनीतटे समानीतः, तन्मध्ये पश्यता तेन सुवर्णशृंगलया वद्धा मृगी दृष्टा, तथैव तत्र स्व-
र्णमयपुरुषो रत्नमयकुंडलद्विकं श्वेतरक्तवर्णोपेतं च कंबायुग्मं दृष्टं. तानि वस्तूनि दृष्ट्वांबड
आश्चर्यं प्राप्तः, ततस्तेन प्रथमं रक्तकंबया सा मृगी ताडिता. तदैव सा निरुपमरूपोपेता रंज्जा-
समाना सर्वालंकारालंकृता नवयौवना प्रमदा संजाता. तां दृष्ट्वांबडो चमत्कृतः सन् मोहद-
शां प्राप्तश्चितयामास—अमृतस्य तु कुंभानि । सुधैवामरिकाणि हि ॥ रतेरेव प्रधानेयं । प्र-
मदा केन निर्मिता ॥ १ ॥ सर्वेषामत्र रत्नानां । स्त्रीरत्नं हि मनोरमं ॥ तदर्धं धनमिच्छन्ति ।
तस्यागेन धनेन किं ॥ २ ॥ अथांबरेनैषा बालिका पृष्टा, ज्ञो चंद्बदने का त्वं ? योगिनो ह-
स्ते च कथं समागता ? तथैवैषां स्वर्णपुरुषादीनां च सत्यं वृत्तांतं कथय ? अंबडेनेति पृष्टे स-

चरितं

॥ ५६ ॥

अंबड

॥ ५७ ॥

ति सा बालिकाश्रुकलितलोचना कथयितुं प्रवृत्ता. हे परोपकारिशिरोमणे हे गुणाकर त्वम-
स्मृतांतं शृणु? बंगदेशे जोजकटकं नाम नगरं, तत्र वैरिसिंहाजिधो राजा, तस्याहं सुता
ज्ञातव्या. अथैकदाहं विपरीतशिक्षिततुरंगसमारूढा पितुरादेशाऽसविलासकूपंप्रति पारदस्या-
ह्वानार्थं चलिता. तावदहं वनेऽनेन योगिना दृष्टा. स योगी मदीयं रूपं दृष्ट्वा व्यामोहितः स-
न्नेकदा राजसज्जायां समागतः, तत्र च तेनैकः केलिस्तंजः प्रकटीकृतः, तदा राज्ञा स योगी
आसनदानादिना प्रचूरं सत्कृतः, सर्वकलासमन्वितं तं योगिनं दृष्ट्वा सकलापि सज्जा चमत्कृता.

अथ राज्ञा तस्मै योगिने समादिष्टं हे योगिराज यूयं कमपि चमत्कारं दर्शयत? राज्ञे-
ति कथिते सति योगिना गदितं हे राजन् यदि तव चमत्कारविलोकने कौतुकं विद्यते तर्ह्ये-
नं केलिस्तंजं त्वं विदारय? तत् श्रुत्वा राज्ञापि तथैव कृतं. तत्कालं केलिस्तंजमध्यादेका न-
वयौवना सालंकारा सुरूपा देवांगनासदृशा च कन्या निःसृता. तां कन्यां दृष्ट्वा चमत्कृते-
न राज्ञा योगिनंप्रति कथितं हे योगीऽ इदं किमिदं जालं वा सत्यं? योगिनोक्तं हे राजन् इ-
दं सर्वं सत्यमेवास्ति. अस्याः कन्याया वृत्तांतं त्वं शृणु? एषा कन्या मणिवेगविद्याधरस्य पु-

चिरत्रं

॥ ५८ ॥

अंबड

॥ ५८ ॥

त्री रत्नमालान्निधाना त्वया ज्ञातव्या. एषा च राजपुत्री मया तव पाणिगृहणार्थमेवात्र समानीतास्ति, परं प्रथमं त्वयैकं मम कार्यं कर्त्तव्यं. तत् श्रुत्वा राज्ञा गदितं हे योगिन् तव किं कार्यमस्ति? तत्कथय? योगिनाप्युक्तं हे राजन् मम साधनक्रियाया उत्तरसाधकार्यमष्टमीदिने संध्यासमये श्रीपर्णानदीतटवर्त्तिवनमध्ये तव पुत्र्या रत्नवत्या सार्धं त्वयागंतव्यं. राज्ञापि मुग्धत्वात्तत्प्रतिपन्नं. ततः स योगीशः स्वस्थाने गतः, अथासौ वृत्तांतो मंत्रिज्ञिः श्रुतः, तदा मंत्रिज्जिर्मेलित्वा राज्ञे कथितं हे स्वामिन् युष्माज्जिरिदं किं कृतं? एवंविधा योगिनो महानिर्दया धूर्त्ताश्च ज्वन्ति, अतो युष्माज्जीरत्नवत्या सह तव गमनं युक्तं न.

तदा राज्ञोक्तं ज्ञो मंत्रिणः युष्मदुक्तं सत्यमेव, परं मया तस्मै वचनं दत्तमस्ति, अतः किं क्रियते? यतः—राज्यं यातु श्रियो यांतु परं निजवचनात्प्रच्यवनं सज्जनानां श्रेयस्करं न. अतो यन्नावि तन्नविष्यति, परं वाचः स्वलितो नैव ज्विष्यामि. इतः स योगीशो नृपमाकारयितुं तत्र समायातः, राजापि तेन सार्धं गंतुं सज्जोऽज्जूत्. एवमेकाकिनं नृपं गमनाय सज्जी-ज्जूतं विलोक्य योगिना कथितं. अरे राजन्! त्वया सार्धं तव पुत्रीं कथं न गृह्णासि? राज्ञो-

चिरत्रं

॥ ५८ ॥

अब

॥५९॥

क्तं ज्ञो योगींस् तस्यास्तत्र किं प्रयोजनमस्ति ? सा तु सुखेनात्रैव तिष्ठतु. तत् श्रुत्वा योगि-
ना मनाक् क्रोधान्बरं कृत्वा प्रोक्तं हे राजन् यदि त्वं तव वाचा भ्रष्टो ज्ञविष्यसि तर्हि तव
किमपि विघ्नं ज्ञविष्यति. किंच तां कुमारीं विना मे विद्या सिद्धिं न प्रयास्यति.

तत् श्रुत्वा राज्ञा जयज्जीतेन निजपुत्र्यपि सार्धे गृहीता. अथ स योगींस्तान्यां सह
श्रीपर्णातटीनीतटे गतः, तत्र वनमध्यात्तेन श्वेतरक्तवर्णोपेते हे कंबे गृहीते. ततः स योगी
पर्वतांतर्गुहायां गतः, तत्र गुहायां चैकमग्निकुंडमासीत्. तस्मिन्नग्निकुंडे स होमं कर्तुं लग्नः,
तदा मम पित्रा ज्ञातं, नूनमत्र किमपि विपरीतं ज्ञविष्यति, परं स तत्र किमपि पराक्रमं
कर्तुं शक्तो नासीत्. अथ मां स योगी निजोदजमध्ये नीतवान्, तत्र च मां श्वेतकंबयाहत्य
तेन मृगीं विधाय स्वर्णशृङ्खलया बद्धा. ततोऽसावग्निकुण्डपार्श्वे समागत्य मे पितरं कथयामा-
स, हे राजन् त्वमिदं गुटिकात्रयमत्राग्निकुंडमध्ये क्षिप ? तथा मां नमस्कृत्येति कथय ?
यन्मम सान्निध्यतोऽस्य योगींस्स्य विद्याः सिद्ध्यंतु. राज्ञापि तथैव कर्तुं स्वीकृतं. अथ प्रणा-
मं कुर्वन् मम पिता तेन दुष्टेन योगिनोत्पाद्य शीघ्रमेवाग्निकुण्डमध्ये क्षिप्तः, तत्कालमेव म-

चरितं

॥५९॥

अंबरु

॥ ६० ॥

म पिता प्रज्ज्वल्य स्वर्णपुरुषरूपो जातः. एवं तेन निजकार्यं साधयित्वा स्वर्णपुरुषादिकमि-
दं सर्वं संग्रह्य मडुपेतोऽयमुटजो नदीजलोपरि चालितः. मार्गे चात्र त्वं मिलितः, त्वया च
योगिनं व्यापाद्य ममोपरि महदुपकारं विधाय मम पितृसत्कं वैरं वालितं. तत् श्रुत्वांबडेनो-
क्तं हे सुलोचने अयं सर्वोऽपि वृत्तांतो मया ज्ञातः, परं कुंडलवृत्तांतं कथय ? तदा रत्नवती
तत्संबन्धिवृत्तांतं कथयितुं प्रवृत्ता. हे वीर मार्गे गच्छता तेन योगिना तद्वृत्तांतो मह्यमेवं कथितः.

एकदा मया कालिकादेवी समाराधिता, तया सुप्रसन्नीज्जुय मह्यमेतत्कुंडलद्वयं दत्तं. त-
योः कुंडलयोर्महिमा चैवं कथितः. यद्येकं कुंडलमाकाशे मुच्यते तर्हि वर्षेकं यावत्तच्चंद्रवद्व्यो-
द्योतं करोति, द्वितीयं कुंडलं च यद्याकाशे मुच्यते तर्हि वर्षद्वयं यावत्तत्सूर्यवद्व्योतं करोति.
एवंविधं राजकुमार्योक्तं सर्वं वृत्तांतं श्रुत्वांबदेन स्वकीयं स्वरूपं प्रकटीकृतं. तस्य देदीप्यमा-
नं दिव्यं रूपं निरीक्ष्य मोहिता सा राजकुमारी चिंतयामास, नूनमयं सामान्यपुरुषो न,
इति विमृश्य तयांबदं प्रति जल्लपितं हे स्वामिन् यूयं मम पाणिग्रहणं कुरुत ? अंबदेनापि गां-
धर्वविवाहेन तस्याः पाणिग्रहणं कृतं. ततः पुनरपि रत्नवत्योक्तं हे स्वामिन् संप्रति मम पि-

चरित्रं

॥ ६० ॥

अंबर

॥ ६? ॥

तुर्नगरे गम्यते, तत्र मे भ्राता समरसिंहोऽस्ति, तस्य मम पितुर्वृत्तांतः कथनीयः, यथा स युक्त्या निजराज्यरक्षां कुर्वीत. तत् श्रुत्वांबडो रत्नवतीं गृहीत्वा व्योममार्गेण तत्र नगरे समयातः, तदा तेन परचक्रेण वेष्टितं तन्नगरं दृष्टं. तद् दृष्ट्वा रत्नवत्योक्तं हे स्वामिन् गोत्रिणो मिहित्वा राज्यं गृहीतुं समागता दृश्यंते. अतो यूयं निजशक्त्या मम भ्रातृ राज्यस्य च रक्षणं कुरुत? तत् श्रुत्वांबडो निजं विकरालं महद्रूपं विकुर्व्य मुक्तं च हस्ते गृहीत्वाकाशमार्गेण तान् रिपून्प्रति धावितः. एवं राक्षसतुल्यं तस्य महाजयंकरं रूपं दृष्ट्वा ते सर्वेऽपि गोत्रिणः स्वकीयजीवं गृहीत्वा निजं चतुरंगं सैन्यं च तत्र त्यक्त्वा प्रणष्टाः. ततो रत्नवती नगरमध्ये गत्वा निजबांधवं समरसिंहं प्रति अंबरस्य निखिलमपि वृत्तांतं ज्ञापयामास. तत् श्रुत्वा समरसिंहो महोत्सवपूर्वकमंबडं नगरमध्ये प्रवेशयामास. ततोऽंबडेन समरसिंहाय तन्निखिलं राज्यं दत्तं; समरसिंहेनापि अंबडोपकारं मत्वा तद् गृहीतं. पश्चात्समरसिंहेनापि महोत्सवपूर्वकं निजजगिनी रत्नवत्यंबडेन सह परिणायिता. अंबडोऽपि सुखेन कतिचिद्दिनानि यावत्तत्र स्थितः.

चरित्रं

॥ ६? ॥

अंबन

॥ ६२ ॥

अथैकदिने स रात्रिपाश्चात्यज्ञागे रत्नवर्ती सुतां मुक्त्वांबडो गगनमार्गेण कूर्मक्रोडनगर-
परिसरे गत्वा लोकानामपृच्छत्, ज्ञो लोका अत्र सोमेश्वरद्विजस्य गृहं कुत्रास्ति? लोकैरु-
क्तं ज्ञो पथिक सोमेश्वराज्ञिधाना अत्र नगरे प्रचुरा द्विजा वसन्ति. तत् श्रुत्वा खिन्नोबन्धस्तत्र
कामदेवयक्षस्य प्रासादे स्थितः, परं रात्रौ सोमेश्वरद्विजशोधनचिंतया तस्य निज्ञा न समाग-
ता. ततोऽसौ प्रासादमध्ये सर्वत्र निजदृष्टिं प्रसारयामास. इतो मध्यरात्रौ तस्मिन् प्रासादे ते-
नैका युवती प्रविशन्ती दृष्टा, तां दृष्ट्वा हृदि चमत्कृतोबन्धोऽपि तस्याश्चरित्रं विलोकयितुं प्र-
वृत्तवृत्त्या तत्र स्थितः. अथ तां युवतीं समागच्छन्तीं दृष्ट्वा प्रासादस्तंजस्था पाषाणम-
यी पुत्तलिका क्रोधातुरा जूमौ प्राप्ता, तया तस्यै युवत्यै कथितं ज्ञो चंडकांतं अद्य त्वमत्सूरं
कृत्वा कथं समागता? इति पृष्टे सति तया गदितं हे सखे मत्पिता सोमेश्वरो नृपपाश्वर्दिधु-
नैव गृहे समागतः, तेन कारणेन च ममात्सूरं जातं. ततः सा पुत्तलिका चंडकांतया सह
नृत्यं कर्तुं प्रवृत्ता.

अथ कामदेवस्याग्रे यावत्सा विनोदं कर्तुं प्रवृत्ता, तावदंबनेन हास्यं कृत्वा कथितं, हे

चरितं

॥ ६२ ॥

अंबड

॥ ६३ ॥

बालिके युवां किं कुरुथः ? इति कथयित्वा त्रासिते सत्यौ ते ज्ञयज्जीते जाते, ततश्चंडकांतयो-
क्तं हे सत्पुरुष त्वं कः ? अंबडेनोक्तमहं पाश्चिमात्यः पश्चिकोऽस्मि, पुनस्तया पृष्टं तवाज्जिधा-
नं किमस्ति ? अंबडेनोक्तं ममाज्जिधानं पंचशीर्षः. अथ पुत्तलिकया निजसखीं प्रति प्रोक्तं हे
सखि यदि त्वमागच्छेस्तर्ह्याममय वासवदत्ताया गृहे गच्छावः, तदा चंडकांतयोक्तं यदि गम्य-
ते तदा वरं, परं नः सारथिः कोऽपि न दृश्यते, पुत्तलिकयोक्तमेष पश्चिक एव नौ सारथिर्ज्ञ-
वतु. तत् श्रुत्वा चंडकांतया पंचशीर्षिं प्रति प्रोक्तं ज्ञो पंचशीर्ष त्वमावयोः सारथीज्ञूय किं स-
मागच्छसि ? पंचशीर्षेणोक्तं युवयोः कुत्र गमनेच्छा वर्तते ? ताज्यामुक्तं आवां पाताले गमिष्या-
वः, तत् श्रुत्वा पंचशीर्षेणोक्तं तर्ह्यहमपि युवयोः सारथीज्ञूय तत्रागमिष्यामि, परं युष्मज्जयां
मह्यं मनोवांछिता विद्या दातव्या. तत् श्रुत्वा ताज्यां तत्प्रतिपन्नं.

अथ तं पंचशीर्षं सार्धं गृहीत्वा ते प्रासादाद्वहिरागते. तत्रांबदेन बालक्रीडायोग्यैका श-
कटिका वृषज्जरहिता दृष्टा, तस्यां च ते जज्ञे अप्युपविष्टे. पश्चात्ताज्यामंबडाय कथितं ज्ञो पं-
चशीर्ष त्वमस्याः शकटिकायाः सारथित्वं गृहाण ? तत् श्रुत्वा तेनोक्तं वृषज्ञौ विना सारथि-

चौरत्रं

॥ ६३ ॥

अंबड

॥ ६४ ॥

त्वं गृहीत्वा किमहं करिष्यामि ? ताञ्ज्यामुक्तमत्रार्थे तव का चिंतास्ति ? तत् श्रुत्वासौ च-
 मत्कृतः सन् शकटिकायां सारथिस्थाने समुपविष्टः. पश्चादंबडेन सा शकटिका निजविद्यया
 स्तंजिता. तद् दृष्ट्वा ताञ्ज्यां कथितं ज्ञो सारथे त्वया शकटिका कथं स्तंजिता ? तदांबडेनोक्तं
 मह्यं शकटिकाचालनमंत्रं समर्पयतं ? अंरुनेति कथिते ताञ्ज्यां तस्मै स मंत्रो दत्तः. पश्चात्सा
 शकटिका वेगेन ततश्चलिता, क्रमेण च वासवदत्ताया गृहे गता. तदा वासवदत्तापि सन्मुखं
 समागता. ताः सर्वाः परस्परं संमील्य गृहमध्ये समायाताः, वासवदत्तया तयोरासनदानादि-
 पूर्वकं सत्कारः कृतः. ततस्तया ताञ्ज्यां फलपुष्पपत्राणि दत्तानि, ताञ्ज्यामपि तत्सर्वं स्वकीय-
 सारथये दत्तं. तदा वासवदत्तया प्रोक्तं ज्ञो सख्य एषः पुरुषः कोऽस्ति ? ताञ्ज्यामुक्तमेष आ-
 वयोः सारथिस्त्वया ज्ञातव्यः.

अथ तस्मिन्नवसरे नागश्रीनाम्न्यैकया सख्या तासां निजगृहे आकारणार्थं स्वसेवकः प्र-
 हितः, तत्सेवकात्तद्वृत्तांतं श्रुत्वा वासवदत्तया ताञ्ज्यामुक्तं ज्ञो सख्यौ यदि युवयोरिच्छा तर्हि
 अद्य नागश्रियो गृहे गम्यते. तदा ताञ्ज्यामपि तत्स्वीकृतं. क्रमेण ताः सर्वा अपि सारथिना

चोरत्रं

॥ ६४ ॥

अंबर

॥ ६१ ॥

सह तत्र समायाताः, नागश्रियापि तासामतीवसत्कारः कृतः. अथ तत्र चंडकांतया सारथ-
ये कथितं, त्वं सर्वासामपि पत्रबीटकान् देहि ? तत् श्रुत्वांबडेन पत्रबीटकमध्ये पूर्वोक्तफल-
चूर्णं प्रक्षिप्य सर्वासामपि बीटका दत्ताः. तत्प्रज्ञावात्ताः सर्वा अपि बालिका मृगीरूपाः सं-
जाताः, पातालमध्ये हाहारवः संजातः, ततोबन्धो मृगीरूपां चंडकांतां समादाय नगरमध्ये स-
मागतः, तदनंतरमंबडेन मुक्ता सा मृगीरूपा चंडकांता निजगृहे समागता.

अथायं विचित्रो वृत्तांतो राजभुवने गतः, लोकै राज्ञोऽग्रे प्रोक्तं ज्ञो स्वामिन् तव पुरो-
हितपुत्री मृगीरूपा जातास्ति, तत् श्रुत्वा विस्मितो राजा राजमंदिराद्वहिरागतः, तत्र तेन
वृषज्जरहितां शकटिकां वाहयन्नंबन्धो दृष्टः, चमत्कृतेन राज्ञा तंप्रति पृष्टं ज्ञो सिद्धपुरुष त्वं वृ-
षज्ज्ञौ विनैव शकटिकां केन प्रकारेण वाहयसि ? त्वं किं कोऽपि देवो वा विद्याधरोऽसि ? रा-
ज्ञेति पृष्टे सत्यंबन्धोऽवादीत्, हे राजन्नहं विद्याधरोऽस्मि, तत् श्रुत्वा राजादिज्जिर्लोकैस्तस्मै
कथितं, ज्ञो विद्याधर तर्हि त्वं निजस्वरूपं प्रकटीकुरु ? इति प्रोक्ते सत्यंबडेनात्मस्वरूपं प्रक-
टीकृतं. तदा तस्यातिमनोहरं रूपं दृष्ट्वा सर्वेऽपि लोकाश्चमत्कृताः. ततो राज्ञा तस्मै तन्मृगी-

चरितं

॥ ६१ ॥

श्रवण

॥ ६६ ॥

स्वरूपं ज्ञापितं, तदांवेनाज्ञातीज्ञूयोक्तं हे राजन् एतदर्थे मम किमपि प्रयोजनं नास्ति.

तथापि राज्ञा तं प्रज्ञावान्वितं विज्ञाय ज्ञक्त्या महताग्रहेणोक्तं हे परोपकारिन् त्वं म-
म पुरोहितसोमेश्वरगृहे समागत्य मृगीज्ञूतां तस्य पुत्रीं स्वज्ञावरूपां कुरु ? ततोवडस्तस्यां
शकटिकायामुपविश्य सोमेश्वरगृहे समागतः, तत्र तेन मृगीरूपां चञ्कांतां विलोक्य नृप-
पुरोहितादिभ्यः कथितं, यद्यहमेनां स्वज्ञावरूपां करोमि तर्हि मे किं दास्यथ ? राज्ञोक्तं त-
वेप्सितं वस्तु दास्यामः, ततोवडेन गदितमस्य सोमेश्वरद्विजस्य गृहमध्ये सर्वार्थसिद्धिनामा
दंभोऽस्ति, स दंभो मह्यं समर्पणीयः. राजादिभिः तदंगीकृतं, ततोवडेन रक्तकंबयाहत्य चञ्-
कांता स्वरूपज्ञाक् कृता.

सोमेश्वरेणापि हृष्टेन सर्वार्थसिद्धिदंडसेमता सा कन्यां व्रजाय परिणायिता, ततश्चञ्कां-
ताया वचनतस्तेन पाताले गत्वा तास्त्रयोऽपि कन्याः स्वज्ञावज्ञाजो निर्मिताः, ततोवडश्चञ्कां-
तयायुतः कोडिन्ननगरे समागत्य देवचञ्द्रनृपस्याज्ञां गृहीत्वा ज्ञोजकंठकनगरे प्राप्तं सर्वं वस्तु-
जातं गृहीत्वा स्वकीये रथनूपुरनगरे समागतः, तत्र गोरखयोगिन्यग्रे सर्वं मुक्त्वा तेन सा

चरित्रं

॥ ६६ ॥

अंबर

॥ ६७ ॥

नमस्कृता. योगिन्यपि हृष्टा सती तमतीव प्रशंसयामास. अथांबरोऽपि योगिनीं नमस्कृत्य स्वगृहे समागतः, तत्र च स नानाविधानि सुखानि भुनक्ति. ॥ इति षष्ठ आदेशः समाप्तः ॥

पुनः कतिचिद्विवसानंतरं गोरखयोगिनीसमीपे बडः समागत्य नतिपूर्वकं सप्तममादेशं मार्गितवान्, कथितं च हे मातरस्य सप्तमादेशस्य करणेन मे प्रतिज्ञाधुना संपूर्णा ज्ञविष्यति. तत् श्रुत्वा हृष्टया योगिन्योक्तं हे वत्स त्वं शृणु? दक्षिणदिशि सोपारकनगरे चंभीश्वरा-जिघो राजा राज्यं करोति. तस्य नृपस्य मुकुटमध्ये यद्वस्त्रमस्ति तद्वस्त्रं त्वमवानय? अंब-रोऽपि तमादेशं संप्राप्य तां च नमस्कृत्य ततश्चलितः, क्रमेण च सोपारकनगरसमीपे समा-गतः, तत्रैकं पत्रपुष्पफलाद्युपेतं वनं दृष्ट्वा तत्फलानि गृहीतुं स वनमध्ये प्रविष्टः, ततः फल-गृहणाय यावत्स स्वकीयं हस्तं वृक्षशाखायां क्षिपति, तावत्तत्र स्थितेनैकेन वानरेण तस्मै प्रोक्तं, ज्ञो सत्पुरुष प्रथमं त्वं ममैकं वाक्यं शृणु? पश्चाद्यथेष्टं त्वं फलानि गृहीथाः. यदि चे-त्प्रथमं त्वं फलं गृह्णासि तदा ते विरूपं ज्ञविष्यति. तत् श्रुत्वांबडः क्षणमेकं मौनं स्थितः, प-श्चात्तेन जड्विपतं, हे कपे त्वं किं वाक्यं मे वदसि? तदा वानरेणोक्तं शृणु?—

चरित्रं

॥ ६७ ॥

अंबर

॥ ६८ ॥

हे साहसिन्नस्या वाटिकाया दक्षिणपार्श्वे तुंगगिरिनामा पर्वतोऽस्ति, तस्य पृष्ठे चैकः सहकारवृक्षो वर्तते, तस्य फलं गृहीत्वा पश्चादस्य फलपत्रादि गृहाण ? इति श्रुत्वांबरोऽपि विस्मितः सन् विनोदार्थं तत्र गतः तत्र च यावत्तत्सहकारफलं गृहीतुं तेन स्वकीयो हस्तः प्रसारितः, तावत्तस्य सहकारवृक्षस्य शाखा ऊर्ध्वं गता. तद् दृष्ट्वांबडस्तस्य सहकारवृक्षस्योपरि चटितः. तत्कालमेव स सहकारवृक्षस्ततो गगने समुत्पतितः. एवं व्योममार्गे च त्रांत्वा स वृक्षो नन्दनवनमध्ये गत्वा स्थितः. तदांबडोऽपि तस्मादथ उत्तरितः सन् यावद्दिगावलोकनं करोति तावत्समीपे तेनैकोऽग्निकुंडो दृष्टः.

तथैव तत्र तेन बहुपुरुषस्त्रीणां गमनागमनं दृष्टं. मृदंगानां गंज्जीरारावाः श्रुताः. तत्सकलं दृष्ट्वाश्चर्यान्वितोंबडो यावत्तद्विलोकयति, तावत्तत्रैको विविधालंकृत्यलंकृतशरीरो दिव्यरूपः पुरुषः समागतः. तेन पुरुषेणांबरस्य पार्श्वे समागत्य हास्यं कृत्वा पृष्ठं ज्ञोः सत्पुरुष स वानरः सहकारश्च कीदृशः ? तत् श्रुत्वातीवविस्मितोंबरस्तंप्रति ब्रूयात्, हे वीर त्वं कः ? स वानरः कः ? कोवायमग्निकुंडः ? अत्र च नाटकं किं ? इत्यंबडेन पृष्ठे सति स कथयामास,

चरित्रं

॥ ६८ ॥

अंबड
॥ ६९ ॥

हे अंबड त्वमेनं व्यतिकरं शृणु? तवाग्रेऽहं सर्वमपि सविस्तरं कथयिष्यामि. पाताललोके लक्ष्मीपुरनाम नगरं, तत्र हंसाख्यो राजा, सोऽहं वानररूपेण कृत्रिमं सहकारं कृत्वा तवा-
कारयितुं समागत आसम्, अहं च विद्याधरैः प्रहितोऽस्मि. अथास्य नाटकस्य वृत्तांतं त्वं शृ-
णु? अत्र शिवंकराख्यनगरे शिवंकरान्निधो राजास्ति, परं तस्य पुत्रो नास्ति. तेन पुत्रार्थम-
नेके उपायाः कृताः, परं तस्य पुत्रो नाऽज्जवत्. अथैकदिने तत्र विश्वदीपकनामा तपस्वी स-
मायातः, तं नमस्कृत्य शिवंकरेण राज्ञा पृष्ठं हे तपस्विन्नहमपुत्रकोऽस्मि, तेन सर्वदा मम
मानसे महदुःखं वर्त्तते. यतः—अपुत्रस्य गतिर्नास्ति । स्वर्गो नैव च नैव च ॥ तस्मात्पुत्र-
मुखं दृष्ट्वा । गृही धर्मं समाचरेत् ॥ १ ॥ अतः कारणात्त्वमेतन्मम दुःखं निवारय? तदा ते-
न तपस्विना मनसि दयां विधाय तस्य शिवंकरनृपस्यप्रत्येकं फलं दत्तं, तत्प्रज्ञावश्वैवं क-
थितः—हे राजन् इदं फलं त्वया सकलत्वेण ज्ञप्कयितव्यं. अस्य फलस्य प्रज्ञावात्तव नूनं सं-
तानं ज्ञविष्यति. अथ तत्फलं राज्ञा राज्ञीमदत्त्वा केवलं स्वयमेव ज्ञप्कितं, तत्प्रज्ञावाच्च कि-
यन्निर्दिनै राज्ञ उदरमध्ये गर्भोत्पत्तिः संजाता. कर्मणां गतिः केन निवार्यते! यतः—

चिरत्रं

॥ ६९ ॥

अंबड

॥ ७० ॥

रामो येन विडंबितो वनगतश्चंडः कलंकीकृतः । क्षारश्चांबुनिधिः फणी च सविषो व्या-
लाकुलं चंदनं ॥ मांमव्योऽपि च शूलकांकितवपुर्जिह्वाभुजः पांडवा । नीतो येन रसातलं व-
लिरसौ तस्मै नमः कर्मणे ॥ १ ॥ अथ स राजा निजैवंविधासमंजसदशया लज्जितः सन्न
स्वधवलगृहमध्ये एव तिष्ठति, बहिलोकानां दर्शनं न दत्ते. अथ साऽसंज्ञविनी वार्त्ता सर्वत्र
प्रसृता. लोकाः परस्परं जट्पंति यदिदमकार्यं नृपमकालमरणं दास्यति. अथ सप्तमासानंतरं
नृपस्योदरे पीमा समुत्पन्ना, बह्वी चाऽसमाधिर्जाता, तस्य प्राणाः कंठगता बज्रवुः. तदा सर्वे
विद्याधरा एकत्र मिलित्वा परस्परमालोचयन्तिस्म. अहो इदं महत्कौतुकं, यत्पुरुषस्योदरे ग-
र्जोत्पत्तिः संजाता. तदैकेन विद्याधरेण गदितं, अस्य वेदना तदा यास्यति, यदा धरणेऽस्य
स्मरणं क्रियते. तद्वचनं सर्वैरपि मानितं. पुनरेकेनोक्तमथ धरणेऽं कः समाराधयिष्यति ? त-
त् श्रुत्वा शिवंकरनृपस्य भ्रात्रा कथितं, अहमेव धरणेऽं समाराधयिष्यामि. तदा सर्वैरप्युक्तं
तर्हि त्वं विलंबं मा कुरु ? तदा स रम्यदिने धरणेऽं समाराधयितुमुपविष्टः, अथ सप्तमे दि-
वसे धरणेऽं प्रत्यक्षीनूय तस्मै कथयामास, कस्मैचित्प्रयोजनायाहं त्वया स्मृतोऽस्मि ? तदा

चोरत्रं

॥ ७० ॥

अंवरु

॥ ३१ ॥

तेनोक्तं हे स्वामिन् मम भ्रातुर्वेदनां निवारय ? तत् श्रुत्वा धरणेऽश्वेत्यमध्यात् श्रीपार्श्वनाथप्रतिमायाः स्नात्रनीरं समानीय तस्मै समर्पयामास. कथितं च इदं पानीयं तव भ्रातुः पायय ? इत्युक्त्वा धरणेऽंशोऽदृश्यो बभूव.

अथ तेन तत्पानीयं निजभ्रातुः पायितं, तत्कालमेव तस्योदरवेदना शमिता. पश्चात्प्रसवकालेऽपि सार्द्धाष्टमासेषु संपूर्णेषु सत्सु तेन पुनर्धरणेऽः समाराधितः, तदा धरणेऽंशेणापि पुनस्तस्मै श्रीपार्श्वप्रभुप्रतिमास्नात्रजलं समर्पितं, तज्जलप्रज्ञावाच्च तस्य सुखप्रसवोऽभूत्. चंडमंरुलसमोद्योतकारी पुत्रः प्रसूतः, अथ नृपस्तु तस्मिन्नवसरे मृतः, ततो धरणेऽंशेण समागत्य स पुत्रो राज्ये स्थापितः, तस्य च धरणेऽंचूनामणिरित्यज्जिधानं दत्तं. तस्यार्थं चेदं पातालपुरं धरणेऽंशेण स्थापितं, अग्निकुंडमध्ये च तत्र गमनमार्गो विहितः, लोका अपि सर्वे तेनात्र वासिताः. पुनरत्र धरणेऽंशेण स्वर्णमयं जिनप्रासादं कृत्वा तन्मध्ये सप्रज्ञावा सर्वविघ्ननिवारका श्रीपार्श्वजिनप्रतिमा स्थापिता. पुनः सर्वविद्याधराणां धरणेऽंशेणैवंविधाज्ञा दत्ता. यत् षोडशवर्षादूर्ध्ववयस्को यः कोऽपि विद्याधरश्चतुःष्व्यामेनां प्रज्ञावान्वितां श्रीपार्श्वनाथप्रति-

चरितं

॥ ३१ ॥

अंवरु

॥ ७१ ॥

मामनमस्कृत्य ज्ञोजनं करिष्यति तस्य विद्याभ्रष्टत्वं कुष्टत्वं च ज्ञविष्यति. ततो धरणेण
चंङ्कांतमणिमयं सिंहासनं धरणेण्चूनामणये समर्पितं. इति कृत्वा धरणेऽः स्वभुवने गतः.
अतोऽद्याष्टमीदिने विद्याधरा अत्र स्नात्रनाटकादि कुर्वति. तत् श्रुत्वांबडेनोक्तं तच्चैत्यं मे दर्श-
य? इत्युक्त्वा तेन सार्द्धं नृपस्तच्चैत्यमध्ये गतः, तत्र च श्रीपार्श्वनाथप्रतिमां विलोक्य स हर्षं
प्राप्तः. ततोंबडेन हंसज्ञूपं प्रति पृष्ठं हे राजन् अस्य देवस्य लक्षणं मे कथय? कथं चानेन दे-
वत्वं प्राप्तमस्ति? इत्यंबदेन पृष्ठे सति तेन हंसराज्ञा जन्मादारज्य निर्वाणं यावत् श्रीपार्श्व-
प्रभुचरित्रं तस्मै निवेदयित्वा कथितं—

न कोपो न मानो न माया न लोभो । न लास्यं न हास्यं न गीतं न कांता ॥ न वा
यस्य पुत्रो न मित्रं न शत्रु—स्तमेकं प्रपेदे जिनं देवदेवं ॥ १ ॥ इत्यादिवहुनिः प्रकारैस्तेन
सर्वज्ञस्वरूपं तस्याग्रे निवेदितं. तदांबडेनापि सम्यक्प्रकारेण सर्वज्ञं देवं ज्ञात्वा तस्य स्तुतिः
कृता. यथा—न वक्त्रं करालं न हस्ते कपालं । न कंठेऽस्थिमाला न हस्तेऽक्षमाला ॥ गले
नाहिसंगो न ज्ञूत्यंगजोगो । जगच्चेष्टमेवं स्तुवे वीतरागं ॥ १ ॥ एवं नवनवप्रकारैः काव्या-

चरि

॥ ७१ ॥

अंवरु

॥ ७३ ॥

नि कृत्वांबडेन श्रीपार्श्वप्रज्ञोः स्तुतिः कृता. ततस्तेन प्रज्ञोरग्रे नृत्यं विहितं. तद् दृष्ट्वा सर्वेऽपि विद्याधराश्चमत्कृताः. ततोंबडेन हंसनृपायोक्तं ज्ञो राजन्नहमत्र किमर्थं त्वयानीतोऽस्मि ? इति पृष्ठे सति हंसेनोक्तं शृणु ? एकदाऽनेन धरणेञ्चूडामणिराज्ञा पर्वतिथौ अस्या जिनप्रतिमाया नमस्कारमकृत्वैव ज्ञोजनं कृतं, तदादितोऽस्य नृपस्य सर्वा अपि विद्या ब्रष्टाः संजाताः, पुनस्तस्य शरीरे च कुष्ठरोगः समुत्पन्नोऽस्ति. तदा राज्ञा स धरणेजः स्मृतः, धरणेजेषापि प्रत्यक्षीजूय तस्मै प्रोक्तं, अरे मूर्ख त्वया कथं ममाज्ञालोपः कृतः ? अतःपरमहं तव सान्निध्यं न करिष्यामि. यतः—

आज्ञाज्ञंगो नरेजणां । महतां मानखंडनं ॥ मर्मवाक्यं च लोकाना—मशस्त्रो वध न च्यते ॥ ? ॥ इति कथयित्वा धरणेजोऽदृश्यो बभूव. ततो धरणेञ्चूडामणिनृपस्य ज्ञार्या स्वपतेर्दुःखाच्चतुर्विधाहारस्य प्रत्याख्यानं विधायोपविष्टा. एवं तस्या एकविंशतिदिनानि निराहाराणि गतानि. तदा सापि कंठगतप्राणा संजाता. तदा क्रोधं त्यक्त्वा धरणेजेण तस्यै स्वप्नमध्ये कथितं हे सुंदरि तव पत्युरेकं जीवनोपायं कथयामि तच्छृणु ? सोपारकपत्तने देवब्रह्मा-

चरित्रं

॥ ७३ ॥

अंबर

॥ ७४ ॥

जिधाना वाटिकास्ति, तत्र नालिकेरफलानि गृहीतुमंबडाजिधान एकः सिद्धपुरुषः समागतोऽस्ति. तं सिद्धपुरुषं त्वमत्राकारय ? यतः सोऽत्रागत्य नृपशरीरात्कुष्ठरोगं दूरीकरिष्यति.

अतो हे अंबर तेन प्रयोजनेन मया त्वमत्रानीतोऽसि. तेनेति कथिते सत्यंबदेन सर्वोऽपि स पूर्ववृत्तांतो ज्ञातः. पुनर्हंसेनोक्तमतो हे अंबड संप्रत्यावामत्राग्रिकुंरुमध्ये जूत्वा तत्र लक्ष्मीपुरपत्तने गह्वावः, इति कथयित्वा सत्वरं तौ तस्मिन्नगरे गतौ. अथांबदेन राजा तत्र कुष्ठरोगाज्जिज्ञूतो विलोकितः, ततस्तेन राज्ञः पार्श्वे श्रीपार्श्वनाथप्रतिमायाः पूजा धरणेंद्रस्य च ज्ञातिः कारापिता, दानपुण्यादिकमपि च कारापितं. ततस्तेन जलं मंत्रेणाजिमंत्र्य नृपस्य पायितं, तदा सद्य एव स नृपो नीरोगो जातः. नगरमध्येऽपि महोत्सवः प्रवृत्तः. पट्टराइयाप्यंबडो वर्द्धापितो, ज्ञोजनादिना च सत्कृतः. अथ शुभदिने धरणेंद्रचूडामणिजूपेन स्वपुत्री मदनमंजरी महतामंबरेणांबडेन सह परिणायिता, पाणिमोचनावसरे च तेनांबडाय गजतुरंगमादि प्रचुरं दानं दत्तं. पुनस्तेन धरणेंद्रार्पितं सप्रज्ञावं चंडकांतमणिमयं सिंहासनमप्यंबडाय दत्तं. अथांबडेन तत्र कतिचिद्दिनानि स्थित्वा बह्व्यो विद्या विद्याधरेभ्यः शिक्षिताः. ततोंबडो

चरितं

॥ ७४ ॥

अंबड

॥ ७५ ॥

मदनमंजर्या सह पुनः सोपारकनगरे समायातः, तत्र बहुविधांश्चमत्कारान् दर्शयन् लोका-
न् स रंजयति, निजकार्यसिद्धिं च विलोकयति. परं स राजभुवनमध्ये प्रवेशं न लज्जते. इत-
स्तत्र वसंतर्तुः समागतः, तदा राजा लोकाश्च वनमध्ये वसंतक्रीडां कर्तुं गताः. तस्मिन्नवस-
रे राजपुत्री सुरसुंदर्यपि वनमध्ये क्रीडार्थं गता. तदांबडेनापि तत्र वनमध्ये गत्वा राजकुमा-
रीं प्रति मोहिनीविद्या मुक्ता. ततोऽसौ योगिरूपं विधाय सुरसुंदरीसमीपे गतः. तं दृष्ट्वा सा
व्यामोहं प्राप्ता, योगी तस्यै आशिर्वादं दत्वाग्रेऽतिष्ठत्, कुमार्यपि साश्चर्यं तस्य सन्मुखं
विलोकयति.

ततस्तेन योगिना तस्याः पुरतो बंगकलिंगादिदेशानां विविधा रसमया वार्त्ताः प्रारब्धाः.
एवं वार्त्ताः कुर्वता तेन योगीं देण विज्ञूतिरमिमं च राजसुतायै प्रदत्ता, राजपुत्र्यापि सा वि-
ज्ञूतिर्निजमस्तके धृता, तदनु स योगीः कृणुमेकं तत्र स्थित्वोद्भितः. तदा नृपसुतापि तेन सा-
दे समुत्थाय तस्य पृष्ठे गंतुं प्रवृत्ता. सखीजिर्निवारितापि सा नातिष्ठत्. तदा सखीजिर्नृपस्या-
ग्रे गत्वा तद्वृत्तांतो निवेदितः. तत् श्रुत्वा राजा प्रोक्तं अरे कोऽस्ति सः? यो मम पुत्रीं विप्र-

चौरत्रं

॥ ७५ ॥

अंबड

॥ ७६ ॥

तारयति. राज्ञेति प्रोक्ते सति सुजटास्तत्पृष्ठे धाविताः. तदांबनेन तेषां सुजटानांप्रति मोहिनी विद्या मुक्ता, ततस्ते सर्वेऽपि मोहिताः संतो योगिनः समीपे समुपविष्टाः. ततो राज्ञा तत्र निजसेनापतिः प्रेषितः. योगिनाथ तं सेनापतिं समागन्तं विलोक्य स्वकीयं विकरालं वेतालरूपं विकुर्वितं.

तदा सेनापतिर्जयज्जीतः सन् नंष्ट्रा नृपपार्श्वे समागत्य तत्स्वरूपं कथयामास. तदा राजा ससैन्यस्तत्र समेत्यांबडंप्रति बाणं सुमोच, परं विद्याप्रज्ञावर्तोबडस्यैकमपि बाणं न लगति. तदा राज्ञा ज्ञातं नूनमेषः कोऽपि सिद्धपुरुषो दृश्यते. अथ किं करोमि ? स एवं यावच्चिंतयति तावदंबनेन स्तंजनविद्यया राजादयः स्तंजिताः. ततोबडेन तस्य मुकुटमध्यात्तूर्णं तद्वस्त्रं गृहीतं, एवं योगिन्युक्तादेशस्तेन विहितः. राजादयश्च स्तंजितास्तथैव स्थिताः. इतः सुरसुंदरी तत्रागत्य योगिनंप्रति विज्ञप्तिं कर्तुं लग्ना, हे सिद्धपुरुष प्रसादं कृत्वा नृपस्य स्तंजनं निवारय ? एष मम पिता वर्त्तते. तत् श्रुत्वांबनेन निजविद्यया राजादयः सर्वेऽपि स्तंजनमुक्ताः कृताः, स्वकीयं सुंदरं रूपं च प्रकटीकृतं. तदा तुष्टेन राज्ञा अंबनेन सह निजपु-

चिरत्रं

॥ ७६ ॥

अंबर

॥ ७७ ॥

त्री सुरसुंदरी परिणायिता, करमोचनावसरे च राज्ञा तस्मै गजतुरंगसुवर्णपटकूलादि प्रचुरं धनं दत्तं. ततोऽंबडो निजपरिवारयुतः स्वकीयरथनूपुरनगरे समागत्य सर्वं गोरखयोगिन्या अग्रे मुक्त्वा तस्यै प्रणामं कृतवान्. कथितं च हे मातर्मया सप्तापि तवादेशास्तव प्रसादात्संपूर्णा विहिताः. तत् श्रुत्वा तुष्टया योगिन्या तस्मै आशिर्वादो दत्तः, अंबडेनापि तस्या आशिर्वादो मस्तके धृतः ॥ इति सप्तमादेशः संपूर्णः ॥

अथांबडो निजावासे समागत्य स्वकीयद्वात्रिंशद्योषिन्निः सार्धं जोगविदासान् भुनक्ति. तस्यांबडवीर इति भुवि ख्यातिः प्रसृता. एवं स स्वकीयं महाहिस्तीर्णं राज्यं भुनक्ति, अनेके नृपास्तस्य सेवां कुर्वन्ति. एवं हे राजन् सोऽयमंबडो मम जनकस्त्वया वेदितव्यः. स मम पिता प्रतिदिनं गोरखयोगिनीं प्रति त्रिकालं नमस्कारानकुर्वत्. क्रमेण योगिन्या मम पितुर्विद्यासिद्ध इत्यभिधानं दत्तं. चञ्चवती च मम मातुर्नामास्ति. पुनरहं यदाष्टवार्षिको जातस्तदा चैकदा योगिन्या ध्यानकुंभलिकाधस्तान्मम पित्रे हरिश्चन्द्रराज्ञो ज्ञांडागारो दर्शितः, तत्राग्निवेतालान्निधो रक्षपाल आसीत्, तेन वेतालेन योगिनीसान्निध्यान्मम पितुरंबरस्योपरि प्रसन्नी-

चरितं

॥ ७७ ॥

अंबरु

॥ ७८ ॥

ज्यू स ज्ञांतागारः समर्पितः. तदा मम पित्रापि योगिनीवचनतो धरणेञ्चूनामणिदत्तं रत्न-
मयं सिंहासनं तस्मै वेतालाय समर्पितं, स सुवर्णपुरुषश्च तेन ज्ञांतागारे मुक्तः, पुनः स ज्ञां-
तागारस्तेन तथैव मुञ्जितः. हे राजन् एषा वार्त्ता मया मम पितुः पार्श्वात् श्रुता. अथ का-
लेन सा गोरखयोगिनी दिवं गता, ततो मम जनकस्तस्या वियोगादनाथ इव स्वं दुःखिनं
मन्यमानो निजं समयं गमयांचकार. अथान्यदा मम पिता स्वकीयद्वात्रिंशत्कलत्रैः सह
क्रीडार्थं वनमध्ये गतः, तत्र तस्य केशिगणधरस्य दर्शनमञ्जुत्. तदा स तुरंगमादुत्तीर्य गण-
धरं च नमस्कृत्य स्थितः, तदा केशिगणधरेणाप्यंबरुं प्रति धर्मोपदेशो दत्तः, धर्मोपदेशं श्रु-
त्वा प्रमोदं प्रतिपन्नो बडो गुरुन् प्रत्यपृञ्चत्, हे जगवन् अयं जैनधर्मोऽपि मम शुभो दृश्यते,
परं स शिवधर्मसमो न ज्ञायते. तदा गणधरेणोक्तं ज्ञो अंबरु अद्यापि त्वं कूपमंडुकसदृशो-
ऽसि, त्वया केवलं शिवधर्म एव दृष्टोऽस्ति, अद्यापि त्वया जैनशासनं न श्रुतमस्ति. उक्तंच—
अविदितपरमानंदो । वदति जनो ह्येतदेव रमणीयं ॥ तिलतैलमेव मिष्टं । येन न दृष्टं
घृतं कापि ॥ १ ॥ अतो हे अंबरु त्वया जैनधर्मस्य रहस्यं श्रोतुं युज्यते. इति श्रुत्वांबडेन

चरित्रं

॥ ७८ ॥

अंबरु
॥ ७ए ॥

गुरुभ्यो विज्ञप्तिं कृत्वा ते स्वकीयज्ञव्यावासे स्थापिताः. तत्र स गुरुणां नित्यं ज्ञप्तिं करोति, निरंतरं च गुरुमुखतो धर्मदेशनां शृणोति. क्रमेण गुरुज्ञिस्तस्मै सविस्तरं जैनधर्मोपदेशो दत्तः. एवं स नित्यं धर्मोपदेशं निशम्य प्रतिबुद्धः सन् सम्यक्तत्वं प्राप, तत्सम्यक्तत्वं कीदृगस्ति? तदाह—पिधानं दुर्गतिद्वारे । निधानं सर्वसंपदां ॥ निदानं मोक्षसौख्यानां । पुण्यैः सम्यक्तवमाप्यते ॥ १ ॥ एवंविधं सम्यक्तवमाहात्म्यं विज्ञाय तेन गुरुमुखतो सम्यक्तवमूलानि श्राद्धस्य द्वादशव्रतानि गृहीतानि, एवं सौवर्णवीरो द्वादशव्रतधारी श्रावको जातः. पश्चाद्गुरुमुखतः श्रीमहावीरप्रभुं विहरमाणं विज्ञाय तेषां वंदनार्थं सोऽतीवोत्सुको जातः. अथ तस्मिन् वसरे श्रीमहावीरस्वामिनोऽपि विशालानगर्यां समवसृता आसन्, तत् श्रुत्वांबडस्तत्र गत्वा विधिना वीतरागं नमस्कृत्योपविष्टः. स्वामिनापि मधुरस्वरेण सर्वपापनिवारिणी हृद्यमंदानंदसंदोहदायिनी धर्मदेशना दत्ता. अंबरोऽपि प्रजोर्देशनां निशम्य जिनधर्मोपरि स्थिरचित्तो बभूव. ततो जिनं नत्वा तेन प्रभुं प्रति विज्ञप्तं, हे त्रिभुवनाधिप हे केवलज्ञानदिवाकर मम संसारस्य पारः कदा ज्ञविष्यति? तत् श्रुत्वा श्रीवर्द्धमानस्वामिना प्रोक्तं ज्ञो अंबड त्वं ज्ञावि-

चरित्रं

॥ ७ए ॥

अंबर

॥ ८० ॥

न्यामुत्सर्पिण्यां द्वाविंशतितमो देवतीर्थकृन्नामा जिनो जविष्यसि. इदं श्रीवीरवाक्यं निशम्य स निजहृदयेऽतीवहृष्टः. ततोऽसौ जगवंतं नत्वावदत् हे वीतरागप्रज्ञो युष्मान्निर्मम वंदना नित्यमवधार्या. अथाहं चंपानगरीं प्रति ब्रजन्नस्मि. तत् श्रुत्वा जगवता प्रोक्तं हे अंबर तत्र चंपायां नगर्यां तव साधर्मिका सुलसान्निधा श्राविका परिवसति, तस्यै त्वयाऽस्मदीयो धर्माशिर्वादो वाच्यः, सुखसमाधिपूर्वं धर्मध्यानं च पृष्ठव्यं. इति स्वामिवचांसि श्रुत्वांबडो हृदि चमत्कृतः सन् चिंतयामास, यस्या अयं सर्वज्ञोऽपि धर्माशिर्वादं वादयति, सा सुलसा श्राविका जिनधर्मविषये कीदृशी दृढा जविष्यति! नूनं तत्र गत्वा मया तस्याः परीक्षा कर्तव्या. इति मनसि विचिंत्य स्वामिवचनं प्रतिपद्य स ततश्चलितः. क्रमेण चंपायां समागत्य सुलसायाः सम्यक्तवपरीक्षार्थं नगर्याः पूर्वप्रतोलीसमीपे स चतुर्मुखं ब्रह्मारूपं विधायोपविष्टः. तदा नगरमध्ये सा वार्त्ता प्रसृता, यदत्र लोकानां जाग्योदयेन ब्रह्मा स्वयमेव समागतोऽस्ति. तद् ज्ञात्वा सुलसांविना सर्वेऽपि नगरलोकास्तत्र समेताः. ततोंबडो द्वितीयदिने पुनरपि दक्षिणस्यां दिशि प्रतोलीनिकटे शिवरूपं कृत्वोपविष्टः.

चरितं

॥ ८० ॥

अबड

॥ ७१ ॥

एवं साक्षादीश्वरं समागतं विलोक्य सर्वेऽपि लोकास्तस्मै नमस्कारार्थं समागताः, परं सुलसा न समायाता. तृतीयदिने पश्चिमप्रतोलीपार्श्वे स विष्णुरूपं कृत्वा समुपविष्टः, तदापि सुलसां विना सर्वेऽपि लोकाः समागताः. तदांबडेन चिंतितं नूनमियं सुलसा जिनधर्मे दृढमासक्तास्ति, ततो जिनरूपविधानं विना सा मया नैव प्रतारयितुं शक्यते, इति विचिंत्य तेनोत्तरदिग्द्वारे इंजालविद्यया जिनसमवसरणं विकुर्वितं. तत्राष्टमहाप्रातिहार्ययुतं चतुर्मुखं जिनरूपं कृत्वा स धर्मदेशनां दातुं प्रवृत्तः. लोकानामग्रे च स कथयति अहं पंचविंशतितमस्तीर्थकरोऽस्मि. अथैषा वार्त्ता नगरमध्ये प्रसृता, लोकाः सुलसायाः समीपे समागत्य तांप्रति कथयामासुः, हे सुलसे सांप्रतं तव देवः पंचविंशतितमस्तीर्थकरः समवसृतोऽस्ति, अतस्तस्य वंदनार्थं त्वं समागच्छ ?

इति श्रुत्वा सुलसया चिंतितं कदाचिन्मेरुपर्वतश्चलति, तथापि जिनवचनं नान्यथा ज्ञवति, एकस्यां चतुर्विंशतौ चतुर्विंशतिजिना एव ज्ञवन्ति, एवं जिनवचनमस्ति, तदेव सत्यं, लोकास्तु मृषैव वदन्ति. अहं सङ्गुरुं विनान्यस्य प्रणामं ज्ञात्तिं च न करोमि, इति विचिंत्य सु-

चरित्रं

॥ ७१ ॥

अंबड

॥ ८२ ॥

लसा तत्रापि न ययौ. अथांबडोऽनेन प्रकारेण तस्याः परीक्षां कृत्वा स्वकीयं स्वाज्ञाविकं रूपं विधाय सुलसाया गृहे समागतः, सुलसया तं साधर्मिकं विज्ञाय तस्या विनयादिप्रतिपत्तिः कृता. तत्र सुलसाग्रिवमेन प्रोक्तं मया तव सम्यक्तवपरीक्षायै बहव उपायाः कृताः, परं त्वं न चालिता, नूनं त्वं जिनधर्मे एव दृढचित्तासि. श्रीवर्द्धमानस्वामिना मन्मुखेन या तुज्यं धर्माशीर्वादिता, तव च प्रशंसा कृता तत्सर्वं युक्तमेव. इत्युक्त्वांबडो निजस्थाने गतः, स सर्वदा त्रिसंध्यं जिनपूजां करोति, निजविद्यान्निश्च जिनशासनप्रज्ञावनां करोति. क्रमेण स सम्यग्जिनधर्मे समाराधयन् विंशतिस्थानकानि च समाराध्य तीर्थकरनामकर्म समुपार्जयामास. पश्चाद् हे राजन् वैराग्यपरायणेन मम पित्रांबडेन मह्यं राज्यं दत्वा सर्वं धनादिकं च मम समर्प्य स्वयं श्रीजिनधर्मारधनतत्परोऽभूत्. प्रांते चाराधनापूर्वकं सोऽनशनं प्रपाड्य समाधिना मृत्वा स्वर्गे गतः. ततो मम पितुर्विरहात्तस्य द्वात्रिंशत्कलत्रैरप्यनशनं कृतं, ता अपि सर्वाः समाधिना कालं कृत्वा व्यंतर्यो जाताः. मोहेन च तस्मिन् ज्ञांडागारे सिंहासने ताः सर्वाः पांचालिकारूपेण तिष्ठन्ति.

चरित्रं

॥ ८२ ॥

अंबर

॥ ८३ ॥

अथाधुना मम पापकर्मयोगेन मे सकलमपि राज्यं शत्रुजिर्गृहीतं, अहं च निर्धनो जा-
तोऽस्मि. ततो मया चिंतितमधुना स ज्ञांडागारो निष्कासनीयो येन मम निर्धनत्वं दूरं या-
यात्. इति विचिंत्याहं ध्यानकुंडलिकासमीपं प्राप्तः. किंच यावदहं ध्यानकुंडलिकोद्धाटनकृ-
ते प्रयत्नं कर्तुं लग्नस्तावन्मया मम माता चंडावती प्रत्यक्षरूपेण दृष्टा, तदाश्चर्यं प्रपन्नेन म-
या मे माता पृष्टा, ज्ञो मातस्त्वमत्र कुतः? तदा मे जनन्या गदितं ज्ञो वत्स वयं सर्वा अ-
पि स्त्रियो मृत्वा व्यंतरीं जाताः स्मः, तव पितुर्दिव्यसिंहासने च वयं पांचालिकारूपेण ति-
ष्ठामः. पुनर्हे वत्स त्वमुपक्रमं मा कुरु? तव ज्ञाग्यमध्ये लक्ष्मीर्नास्ति, अतः कारणादहं प्र-
त्यक्षीज्ञूय त्वां निवारयामि, त्वं निजस्थाने ब्रज? इति कथयित्वा मे माताऽदृश्या जाता.
तत् श्रुत्वा मया ज्ञातं ज्ञाग्यं विनोपक्रमः कर्तुं योग्यो न. अतः कमपि ज्ञाग्यवंतं पुरुषमग्रे
कृत्वेदं कार्यं करोमि, येन तस्य ज्ञाग्येनाहं किंचिद्धनं प्राप्नोमि. ततो हे राजन्नहं तव समी-
पे समागतोऽस्मि. तव ज्ञाग्येन च मे धनप्राप्तिर्न विष्यति. तत् श्रुत्वा विस्मितो राजा तेन
कुरुबकेन सह तं ज्ञांडागारं गृहीतुं ध्यानकुंडलिकासमीपे गतः, यावच्च स तां कुंडलीमुत्पा-

चरितं

॥ ८३ ॥

अंबर

॥ ८४ ॥

टयति, तावत्तन्मध्यादकस्मात्तदोऽज्ञूत्, हे राजन् त्वमेनमुपक्रमं मा कुरु? इमं ज्ञांडागारं त्वं न प्राप्नोषि. अस्य ज्ञांडागारस्य ज्ञोक्ता नृजयिन्यां नगर्यां विक्रमादित्यो राजा ज्ञविष्यति. इदृशीं वाणीं श्रुत्वा विलङ्घीज्ञूतो राजा विक्रमसिंहः पश्चाद्वलित्वा स्वपुरे समागतः, कुरुबक-
श्च तेनाजीविकां दत्त्वा स्थापितः. कियत्कालानंतरं स राजा कालं कृत्वा दिवं गतः, क्रमेण कुरुबकोऽपि मृत्युं प्राप्तः.

कालान्तरे नृजयिन्यां महासाहसिकशिरोमणिर्विक्रमादित्यो राजाज्ञूत्. तेन निजपराक्रमेणाग्निवेतालः स्ववशे कृतः. संतुष्टेन वेतालेन तस्मै अंबरस्य तद्विष्यं सिंहासनं सुवर्णपुरुष-
श्च दत्तः, तथैव हरिश्चंद्रनृपज्ञांडागारसत्त्वानि सकलानि वस्तूनि तस्मै दत्तानि, वेतालस्य सान्निध्याद्विक्रमादित्येन सर्वापि पृथ्वी रूणोत्तीर्णा कृता, निजसंवत्सरश्च प्रावर्त्तितः. तत्र सिंहा-
सने समुपविश्य स चिरं राज्यं कृत्वा धर्मं च समाराध्य शरीरं त्यक्त्वा स्वर्गं गतः. एवं—
सत्त्वादिद्याधरेशाः सुरपतिसदृशा नाकिनो दानवैशः । कुर्वन्ति किंकरत्वं गगनगमनकृन्मंत्र-
विद्यौषधाद्याः ॥ इव्याढ्या सर्वसंपन्नवति हि सुलज्जा धर्मकामार्थसिद्धिः । संपद्यन्ते पदार्थाः

चरित्रं

॥ ८४ ॥

अंबड

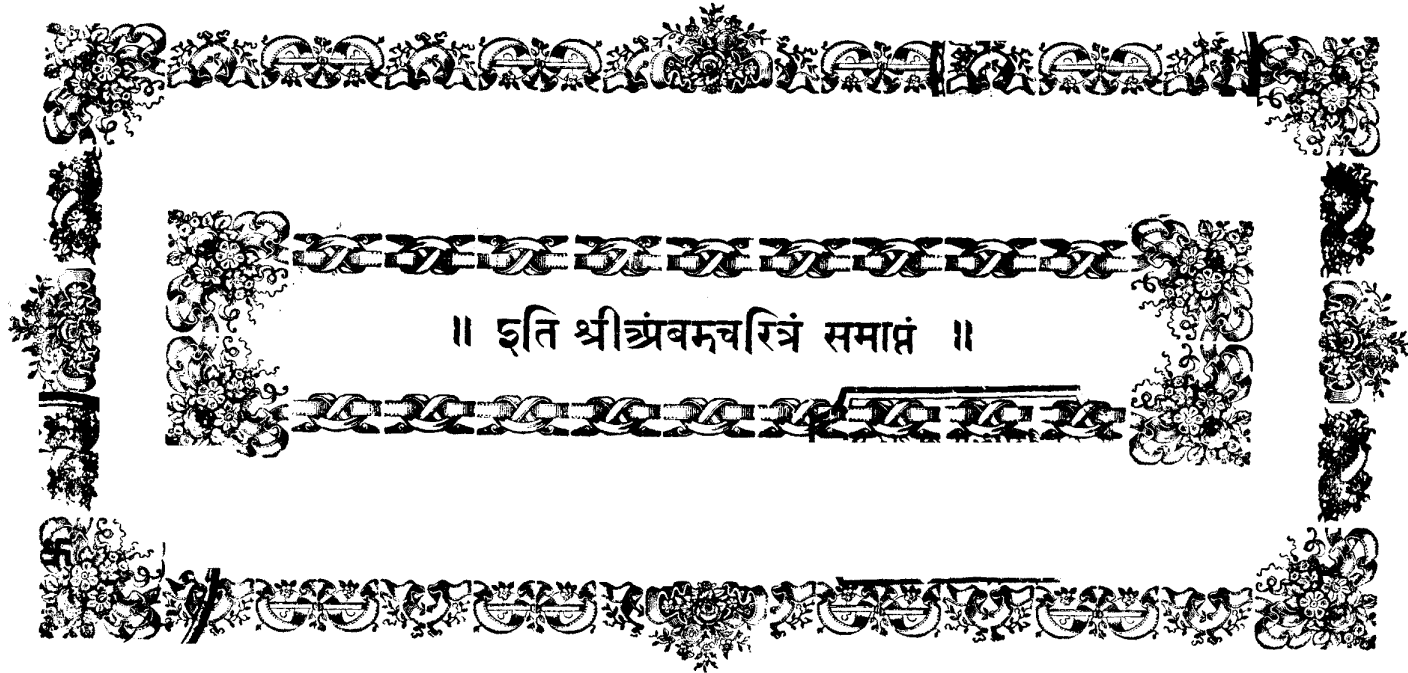
॥ ८५ ॥

सकलसुखकराश्चांबडस्येव पुंसां ॥ १ ॥ सरसरम्यमिदं हि कथानकं । श्रवणहारि हृदीह वि-
 नोदकृत् ॥ अमरसूरिसुपंढितनिर्मितं । सुगमगद्यमयं जयताच्चिरं ॥ २ ॥ धर्मात्संपद्यते ज्ञो-
 गो । धर्माच्च सुखसंपदः ॥ धर्मात्स्वर्गापवर्गौ च । धर्मः कट्पटुमोपमः ॥ ३ ॥ इति श्रीअ-
 मरसूरिपंडितनिर्मितं श्रीअंबडचरित्रं समाप्तं ॥ आ ग्रंथनी मूलज्ञाषा अस्थव्यस्थ हती, ते
 वनते प्रयासे सुधारीने आ ग्रंथ स्वपरना उपकारमाटे श्रीजामनगरनिवासि पंडित श्रावक
 हीरालाल हंसराजे पोताना जैनज्ञास्करोदयठापखानामां ठापी प्रसिद्ध कर्णोठे. ॥ श्रीरस्तु ॥

॥ समाप्तोऽयं ग्रंथो गुरुश्रीमञ्चारित्रविजयसुप्रसादात् ॥

चरित्रं

॥ ८५ ॥

॥ इति श्रीअंबमचरित्रं समाप्तं ॥

